

บทนำ

ผ่านชีวิตมาก็มากมายจนล่วงเข้าปีที่สี่สิบหก แต่ไม่เคยมี
ครั้งไหนที่ภีมจะหัวใจเต้นแรงจนแทบกระดอนออกมาจากอกได้มาก
เท่าวันนี้

“ว่าไง ตกลงมืออะไรจะบอกพ่อกับแม่” บิดาของเขาเอื้อมมือ
ไปยังจานกึ่งทอดที่วางอยู่กลางโต๊ะอาหาร เขาสูดมจิ้มกึ่งเข้าปาก
เคี้ยวหยาบ ๆ สายตาก็จ้องมองไปยังบุตรชายคนเล็กที่เอาแต่นั่งอ้าอึ้ง
หลังจากพูดว่ามีเรื่องสำคัญจะบอก

แม้ภีมจะไม่ได้เป็นเด็กดีอยู่กับร่องกับรอยอย่างไอ้พี่ชายสุด
เพอร์เฟกต์ที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม แต่นี่ก็เป็นครั้งแรกที่เขาทำเรื่องคิด
พลาดชานใหญ่จนอาจทำให้พ่อแม่ความดันพุ่งปรี่ด ร้ายแรงกว่า
นั้นอาจจะเป็นลม หรือร้ายแรงแบบสุด ๆ ก็อาจจะหัวใจวาย เพราะ
งั้นแน่นอนว่าเรื่องพวกนี้คงไม่สามารถพูดออกมาได้ง่าย ๆ

โทร. เรียกกรรพยาบาลเตรียมไว้ก่อนดีไหมวะ...

“คือ...”

“หรือ ว่าไงภีม”

ริมฝีปากหนาเฝ้มเข้าหากันแน่น มือใหญ่เพลอขยำกางเกงยีน
ที่สวมอยู่จนกล้ามเนื้อเกร็งเครียด เส้นเลือดบนมือปูดโปน จนคน
เป็นแม่ต้องถามด้วยความห่วงใย

“ดูทำหน้าที่เข้า เป็นอะไรลูก ปวดท้องหรือ”

ฉิบหายๆ อย่าเพิ่งกดดันกันได้ไหม เล่นจ้องขนาดนั้นใครจะ
พูดออกกะแม่!

“หน้ามึงชืดๆ นะгим เหมือนคนทำความผิด” เสียงราบเรียบ
ติดจะเอื่อยเฉื่อยตั้งขึ้นจากเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม

ไอ้ปรานต์ พี่ชายที่แทบจะเรียกได้ว่าเป็นสิ่งมีชีวิตชั่วตรงข้าม
กับเขาทุกอย่างเบนสายตาจากแก้วชาดำร้อนของโปรดที่มันเพิ่งยก
ขึ้นจิบมาสบตากับเขา ดวงตาสีนิลคมกริบเบื่องหลังกรอบแว่นสีเงิน
ฉายแวววู้อำมหัศจรรย์ จนคนถูกจ้องเสียวสันหลังวาบ และแน่นอนว่า
เมื่อเป็นข้อสันนิษฐานจากลูกชายคนโปรด ก็ยิ่งทำให้พ่อกับแม่หูฟัง
หนักขึ้นไปอีก

“หือ”

“ความผิดอะไร ปรานต์รู้เรื่องของน้องหรือ”

“ไม่รู้หรอกครับ แค่เดาเอา” เสียงทุ้มกลั้วหัวเราะกล่าวตอ
มารดา ปรานต์วางแก้วชาในมือลงพลางคลีโย้มที่คืนไม่รู้จักคงมองว่า
มันเป็นรอยยิ้มแสนสุภาพ แต่สำหรับน้องชายที่คลานตามตุ่มมัน
ออกมา มองยังงี้ก็คือรอยยิ้มของชาตานชัดๆ!

“เห็นทำหน้าที่เหมือนโลกจะแตก อย่าบอกนะว่าไปทำลูกใคร
เขาต้องปอง”

สิ้นคำนั้นอุณภูมิล้อมรอบๆ ตัวของгимก็เหมือนจะเข้าสู่จุด
เยือกแข็ง ครีเอทีฟหนุ่มวัยยี่สิบหกนั่งนิ่งเหมือนถูกสาป เหนือซิม้ไหล
ทั่วตัวจนเสื่อด้านหลังเปื่อยขึ้นเป็นวงกว้าง

ไอ้ปรานต์แม่...เซนส์มึงจะดีไปไหนวะ!

“гим”

“ตกลงมีอะไรกิม ไหนบอกพ่อกับแม่ซิ” ท่าทางพ่อกับแม่จะสังเกตเห็นความผิดปกตินี้เช่นกันเพราะทั้งคู่ต่างก็เรียกชื่อเขา กิม กลืนน้ำลายดังเอือก เสียงหัวใจเต้นรวดดังก้องอยู่ในหู

เอวาะ เป็นไงเป็นกัน

“พ่อจ๋า แม่จ๋า คือหนู...” ทั้ง ๆ ที่พยายามเรียกขวัญกำลังใจ สุดลมหายใจลึก ๆ ก็แล้ว แต่เมื่อถึงเวลาต้องพูดด้วยคำทั้งหลายกลับติดอยู่ในลำคอ กิมอาจจะไม่ใช่ลูกชายที่ได้ตั้งใจพ่อแม่ไปหมด แต่ก็ไม่เคยมีครั้งไหนที่เขาจะทำให้พ่อแม่ผิดหวังได้มากเท่าครั้งนี้

“อะไรลูก”

“คือหนู หนูทะเล...ท้อง...” เสียงขาด ๆ หาย ๆ นั้นแทบไม่ดังไปกว่าเสียงกระซิบ แต่ก็ทำให้สมาชิกในครอบครัวทั้งสามคนที่ใจจดจ่อ รอฟังได้ยินกันถ้วนทั่ว

“อะไรนะ ท้อง? ท้องอะไร ท้องเสีย?”

“ไม่ใช่ท้องเสีย หนูหมายถึงท้องแบบ...แบบที่มีเบบี๋อู๊ว ๆ ะแม่”

ห้องอาหารแปรสภาพเป็นสุสานร้างในพริบตา ทั้งพ่อ แม่ และพี่ชายของเขาพากันเงิบกริบ ดวงตาสามคู่จ้องมองเขาด้วยแววตาหลากหลายความรู้สึก

“กิม กิมเป็นอัลฟา กิมท้องไม่ได้นะลูก” แม่เอ่ยพลางกลั้วยิ้มอย่างสุดความสามารถ เช่นเดียวกับพ่อที่หัวเราะออกมาเบา ๆ ท่าทางพ่อกับแม่จะคิดว่าเขาพูดจาเพ้อเจ้อ มโนไปวัน ๆ เหมือนอย่างที่เคยเป็นมาตลอด

นายปวริศในสายตาของทุกคนดูเป็นคนไร้แก่นสาร ไม่ค่อยน่าเชื่อถือเท่าคนเป็นพี่ชาย เพียงเพราะท่าทางแฉะแฉ่หรือที่คนอื่นเรียกว่าออกสาว แต่สิ่งหนึ่งที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลงคือเขายังคงเป็นอัลฟา

“หนูรู้ว่าหนูท้องไม่ได้”

น้ำเสียงเคร่งขรึม ไร้การตัดให้แหลมเพื่ออรรถรสดังออกจากปาก บรรยากาศผ่อนคลายกลายเป็นเงียบสงัดอีกครา เมื่อครู่มีเพียงไอ้ปรานต์ที่ไม่ได้ร่วมวงหัวเราะไปกับพ่อแม่ ดวงตาสีเดียวกันกับเขา ฉายแววเคร่งเครียด

“นี่ไซ้ใหม่ เรื่องที่มึงไม่ยอมบอกภูควรวก่อน”

“เออ” ภิรมถอนหายใจหนัก ๆ ไบหน้าหล่อเหลาติดจะหวานของอัลฟ่าหนุ่มเงยขึ้นสบตากับสมาชิกในครอบครัว

“พ่อ แม่”

“...”

“หนู...ไปทำคนอื่นเขาท้องมา...”

พอพูดจบปั๊บ โลกก็ถล่มลงมาใส่หัวเขาในตอนนั้นเลย

น้ำผึ้งหยดที่หนึ่ง

มีคำกล่าวที่ใครสักคน อาจจะเป็นเพื่อน รุ่นพี่ หรือไม่กี่
คู่ขาซัดขำมคินเคยกล่าวกับเขาเมื่อนานมาแล้ว ว่าในโลกนี้ไม่มีใคร
จะสามารถควบคุมชีวิตให้เป็นไปตามความต้องการทุกอย่างได้

ก็มีจำได้ว่าเวลานั้นแม้จะไม่ได้เอ่ยปากคัดค้าน แต่ในใจก็ไม่
ค่อยนึกเห็นด้วยกับคำพูดนั้นสักเท่าไร ก็ถ้าคนเรามีสติตลอดเวลา
ก็จะสามารถควบคุมเรื่องต่างๆ ได้ ต่อให้ต้องตกอยู่ในสถานการณ์
ที่ไม่คาดฝันไม่ใช่เหรอ มันก็แค่ต้องใช้สติอะ

นั่นแหละ สติคือประเด็นสำคัญของเรื่องนี้ และเขาก็เพิ่งได้
รู้ถึงรสชาติความขื่นขมของการขาดสติแบบซาบซ่าไปถึงทรวงใน
เพราะมันทำให้เขาต้องเจอเรื่องใหญ่มากๆ ที่ชาตินี้ไม่เคยคิดฝันว่า
จะต้องเจอ

ว่าแต่จะเริ่มเล่าจากตรงไหนดี

เอาเป็นว่าเริ่มจากวันธรรมดาๆ วันหนึ่งก็แล้วกัน

ท่อนขายาวที่อัดแน่นไปด้วยกล้ามเนื้อแบบกาย
ได้กางเกงยีนส์เทาขาด ๆ ตามสมัยนิยมก้าวตรงเข้าไปในตึกสำนักงาน
ห้าชั้นที่ตั้งอยู่ติดถนนใหญ่ย่านสาทร เสียงรองเท้าผ้าใบแบรนด์ดัง
ราคาครึ่งหมื่นกระทบกับพื้นฟังดูเป็นจังหวะหนักแน่นมั่นคงดังเช่น
รูปร่างของผู้สวม ภายใต้อีเสื้อยืดสีเขียวอมฟ้าพอดิตัวนั้นเผยให้เห็น
กล้ามเนื้อและกล้ามเนื้ออย่างชัดเจน ชนิดที่ว่าเหล่าคนรักการออกกำลังกาย
กำลังกายมาเห็นเข้าคงไม่แคล้วเหลือบมองอย่างนึกชื่นชม

“พี่гимสวัสดิ์คะ”

“หวัดดีгим”

“หวัดดีจ้สาว ๆ” ริมฝีปากที่เคลือบด้วยลิปบาล์มเคาน์เตอร์
แบรนด์ดีแต่งฉ่ำวาวราวสาวเกาหลีขยับตอบรับการทักทายของบรรดา
เพื่อนร่วมงานที่กำลังยืนรอลิฟต์อยู่ ถึงวันนี้จะเป็นวันจันทร์ แต่
เมื่อวานгимค่อนข้างจะอึดหน้าสำราญจากกิจกรรมเข้าจังหวะยาม
ดึก เข้านี้เลยมาทำงานได้อย่างเรียวร่า ไม่ทำหน้าเปื่อโลกดังเช่นเพื่อน
ร่วมงานส่วนใหญ่

มือหนายกแก้วออเรนจิน้ำวันช็อคเอสเพรสโซ่ที่เพิ่งซื้อมาจาก
ร้านกาแฟชื่อดังข้างตึกขึ้นดูตึกบกระหาย ขณะที่สองเท้าก้าวออก
ห่างจากบรรดาเพื่อนร่วมงานมุ่งหน้าไปยังบันไดหนีไฟ อันที่จริงเขา
ควรจะขึ้นลิฟต์เพราะห้องทำงานของทีมครีเอทีฟอยู่ที่ชั้นสี่ แต่гим
เป็นมนุษย์รักสุขภาพ ดังนั้นการเดินขึ้นบันไดก็ถือเป็นการออกกำลังกาย
ยามเช้า

гимเป็นหัวหน้าทีมครีเอทีฟในบริษัทที่เดิมเคยผลิตสื่อโฆษณา
แต่ปัจจุบันแตกสาขาออกมาทำยูทูปจนโด่งดังมียอดซบัสไกร์บ์หลัก
ล้าน ตอนเย็นในสัปดาห์เขาสมัครงานตำแหน่งเป็นโปรดิวเซอร์ ทว่า
พอถึงเวลาสัมภาษณ์ พี่อัญ หัวหน้าโปรดิวเซอร์สาวลुकทอมบอย
เห็นว่าเขามีหัวความคิดสร้างสรรค์ดีเลยให้ไปอยู่กับทีมครีเอทีฟ

ซึ่งแม่งไม่น่าเลย เป็นครีเอทีฟงานเยอะฉิบหาย แต่โชคดีที่เขา

ต้นได้ดีบได้ดี ทุกวันนี้เลยขึ้นมาเป็นหัวหน้าทีมครีเอทีฟของช่อง No Bad Vibe คุณด้านการทำคอนเทนต์จีปาดะ หรือเรียกสั้น ๆ กัน ในออฟฟิศว่าทีมหนึ่ง เน้นถ่ายงานในสตูดิโอ

“อ้าวเจ้ วันนี้เขี้ยวมาเลยนะ” เมื่อเปิดประตูออฟฟิศชั้นสี่ เข้าไปก็ได้ยินเสียงไอ้ดาร์ลูกน้องในทีมเอ่ยทัก ฉายาเจ้เนี่ยพวกเด็ก ๆ ในทีมมันตั้งให้ไม่แน่ใจว่าเพราะเขาสวยแซ่บหรือด่าแซ่บถึงได้ฉายา นี้มา

“ก็ตารางเสื้อสีมงคลมันบอกให้ใส่สีเขี้ยว เสริมอำนาจเรื่อง งาน” ภิรมววงกระเป๋าสะพายแบรนต์เนมส์ดำไปโปรดกับแก้วกาแฟ ลงบนโต๊ะยาวหน้าห้องแผนก อันเป็นสถานที่ที่เหล่าครีเอทีฟทั้งสอง ทีมใช้นั่งกินอาหารพลางตอบ อันที่จริงเขาก็ไม่ได้สายมูอะไรมากมาย หรือชนะ แต่สวมไว้ก่อนเพื่อความสบายใจ

“อ้าวเหอ แล้วทำไมมาแต่เช้าเลยเจ้ มิน่าฝนถึงได้ตก”

“มึงจะบอกว่าทุกวันกูมาสายเหอดาร์”

“ก็นะ ไม่แก้มองเช้าเจ้ก็ไม่เคยโผล่มาอะ”

เอ๊ะไฉน ก็บริษัททำงานตอนเก้าโมง ถ้ากูจะโผล่มาตอนเก้า โมงตรงเป๊ะมันผิดอะไรคะ!

ถ้าเป็นปกติภิรมคงจะโบกไอ้ลูกน้องตัวดีไปสักสองสามป้าย แต่พอดีวันนี้เขาอารมณ์ดี ฉะนั้นก็จะยอมปล่อยให้ผ่านไปแล้วกันคะ ถือว่าทำบุญให้ลูกนกลูกกา

“แต่เนี่ยวันจันทร์แท้ ๆ ทำไมเจ้ดูอารมณ์ดีจัง หน้าตาก็ดูผ่อนคลาย วัง ๆ อะ หรือว่า...” เสียงลากยาวอย่างมีเลศนัยทำให้ภิรมที่เพิ่งหย่อน ก้นลงนั่งหันไปมอง แล้วก็พบกับรอยยิ้มกริ่มกริ่มของลูกน้อง

“หรือว่าอะไร”

“เมื่อคืนโดนจัดจนอิมเลยอะดิ”

“ใครโดนจัด กูเป็นคนไปจัดเขาเถอะ” คิ้วหนาที่ได้รับการจัด แต่งทรงอย่างดียิ่งขึ้นลงพร้อมรอยยิ้มกริ่ม อัลฟาที่เขาเจอในผับ

เมื่อคืนแค่บสเด้าสะใจ จนทำเอาคนไม่เคยคิดอยากวันไนต์สแตนด กับใครซ้ำสองอยากจะกลับคำพูด

“เซ็ดดต” ต้าร์อุทานเสียงดัง “จัดแบบยั่ว ๆ บด ๆ ปะ”

“แล้วมึงคิดว่าไงอะคะ” คนถูกถามคลียิ้มเป็นปริศนา ถ้าใครมาได้ยินอาจจะขมวดคิ้วกับบทสนทนาที่ดูล้วงลึกเรื่องในมุ้งเช่นนี้ แต่เขาก็กับไอ้พวกเด็ก ๆ ในทีมค่อนข้างสนิทกันเลยแซวเรื่องพรรคนี้กันเป็นว่าเล่น

แต่ถึงอย่างนั้น ต่อให้จะสนิทแค่ไหนก็มีบางอย่างที่ไอ้เด็กพวกนี้มันยังไม่รู้

“ใครที่ไหนอะเจ้ เด็ดปะ เป็นอัลฟา เบต้า หรือโอเมก้าอะ”

“มึงนี่นะ ใครเขาถามเพศรองกัน เสียมารยาทตาย” ภิมหันไปทำเสียดูใส่รุ่มน้อง เรื่องเพศรองในสังคมยุคนี้ถือเป็นเรื่องเซนซิทิฟ หากไม่ใช่คนที่สนิทกันจริง ๆ ก็มักจะเลี่ยงการสนทนาในเรื่องนี้

ถามว่าทำไมถึงเป็นหัวข้อไม่น่าพูด ถ้าจะให้เล่าสาเหตุก็ต้องย้อนกลับไปตั้งแต่สมัยหลังสงครามชีวภาพสิ้นสุดลงเลย จะฟังไหม แต่มาถึงขนาดนี้ก็ต้องเล่าแล้วละเนอะ

คือเรื่องมันมีอยู่ว่า หลังเกิดภัยสงครามเมื่อประมาณหนึ่งร้อยปีก่อน จำนวนประชากรโลกก็ลดลงไปจนอยู่ในระดับวิกฤติ โดยเฉพาะเพศผู้ให้กำเนิดอย่างเพศหญิงวัยเจริญพันธุ์ที่เหลือรอดมาเพียงห้าเปอร์เซ็นต์ นอกจากนี้บรรดาเชื้อโรคและรังสีต่าง ๆ ที่ประเทศคู่สงครามคิดค้นและปล่อยออกมาก็ทำให้ร่างกายมนุษย์ทั่วโลกได้รับผลกระทบจนอ่อนแอ อายุสั้นลง มีเกิดภาวะแท้งในหญิงตั้งครรรภ์สูงถึงเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์

เมื่อวิกฤติของมนุษยชาติถือกำเนิด จึงมีการระดมนักวิทยาศาสตร์หัวกะทิภายใต้การควบคุมดูแลของสภาความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ ทำการคิดค้นวิธีตัดต่อยีนพันธุกรรมเพื่อสร้างมนุษย์ที่มียืนโดดเด่น หรือเรียกว่า อัลฟา มีทั้งเพศชายและหญิง เพิ่ม

สมรรถภาพทางร่างกายของมนุษย์ให้โดดเด่นถึงขีดสุด ทนทานต่อโรคภัยต่าง ๆ และเพื่อเร่งเพิ่มจำนวนประชากรจึงมีการตัดต่อยีนให้เพศชายสามารถให้กำเนิดได้ดังเช่นเพศหญิง หรือที่เรียกกันว่า *โอเมก้า*

หลังจากการทดลองที่ล้มเหลวนับครั้งไม่ถ้วนเกือบยี่สิบปี ในที่สุดอัลฟาและโอเมก้าชายหญิงที่สมบูรณ์แบบก็ถือกำเนิดขึ้น อัลฟาคือพ่อพันธุ์ที่แข็งแรง ในขณะที่โอเมก้าคือแม่พันธุ์ชั้นยอด แม้จะยังมีสัดส่วนน้อยมากหากเทียบกับเบต้าที่เป็นประชากรเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ของโลก แต่อัตราการเกิดของประชากรก็ค่อย ๆ เพิ่มขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยอาการฮิต หรือเรียกภาษาชาวบ้านว่า อาการติดสัดของโอเมก้า และอัลฟาเองก็จะมีอาการรัทหรือติดสัดเพื่อตอบสนองต่อการฮิตของโอเมก้าเช่นกัน หากโอเมก้ามีเพศสัมพันธ์กับเบต้าเพศชายในช่วงฮิตโดยไม่มีการคุมกำเนิดจะรับรองผลการตั้งครรภ์ถึงแปดสิบห้าเปอร์เซ็นต์ และหากเป็นอัลฟาจะอยู่ในอัตราหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์

แต่เพราะสาเหตุนี้เองทำให้มีคนจำนวนมากถูกเหยียดหยามโอเมก้าว่าเป็นเพียงเครื่องผลิตทารก และหากเป็นโอเมก้าเพศชาย การเหยียดหยามนั้นจะยิ่งรุนแรงเป็นเท่าทวี ด้วยในโลกยุคก่อนเพศชายไม่สามารถให้กำเนิดบุตรได้ ทำให้พวกอนุรักษ์นิยมและพวกพิตาทิปโตยหัวรุนแรงเริ่มต่อต้านโอเมก้า นำไปสู่การทำร้ายเหล่าโอเมก้าในหลายประเทศ จนเกิดเป็นวาระประชุมใหญ่ระดับโลก ในที่สุดจึงมีการออกกฎหมายปกป้องเหล่าโอเมก้ายาวเป็นหางว่าว ยกย่องเชิดชูโอเมก้าในฐานะผู้ให้กำเนิด รวมไปถึงการรณรงค์ทางสังคมให้เลิกกล่าวถึงเรื่องเพศรองหากไม่จำเป็น

โอเมก้าบางคนพึงพอใจกับการถูกยกย่องเชิดชู ในขณะที่บางคนรู้สึกอึดอัดเพราะการถูกปฏิบัติเป็นพิเศษก็เหมือนกับการตอกย้ำว่าตนเองแตกต่างจากผู้อื่น และแม้เรื่องเหล่านั้นจะผ่านมาแล้ว

หลายสิบปี แต่การไม่เอ่ยถึงเพศรองก็ยังคงเป็นมารยาทขั้นพื้นฐานในสังคม

สำหรับในออฟฟิศนี้ คนที่จะรู้เพศรองของเหล่าพนักงานก็มีเพียงฝ่าย HR ที่เก็บข้อมูลประวัติพนักงานและต้องจัดทำเรื่องการประกันสุขภาพให้เท่านั้น ทว่าการจะสังเกตว่าใครเป็นอัลฟา เบต้า หรือโอเมก้าก็ไม่ได้ยากเย็น อัลฟ้ามักมีลักษณะสูงใหญ่โดดเด่น เต็มเปี่ยมไปด้วยกำลังวังชา โอเมก้ามักจะตัวเล็ก บอบบาง หน้าตาหวานสวย ส่วนเบต้าก็จะอยู่ในระดับกลางๆ ดังนั้นส่วนใหญ่มองเพียงปราดเดียวก็เดาได้แล้วว่าใครเป็นเพศอะไร

อย่างเช่นกิม หากคนมองตาไม่บอดก็จะเห็นได้ชัดเจนว่าเขาเป็นอัลฟา ต่อให้เขาจะออกสาวกว่านี้อีกสิบเท่า แต่งสีช็อกกิ้งพิงค์ ตั้งแต่หัวจดเท้าก็ยังคงเป็นอัลฟาอยู่ดี

“โหเจ้ ไม่ต้องถามของแบบนี้มันก็ดูออกปะ ตกลงเป็นไร แต่อย่างเจ้ น่าจะสอยอัลฟาอะดิ”

“เออ เป็นอัลฟา” กิมตอบอย่างไม่ใส่ใจนัก “แต่สมัยนี้ใครเขาสนใจเพศรองกัน แช่บถูกใจจะเพศไหนถูกก็แตกหมดอะ”

ชายหนุ่มยิ้มไล่ลอยอย่างไม่ยี่หระ นี่มันศตวรรษที่สี่สิบเอ็ดแล้ว ใครจะมานั่งคิดว่าอัลฟาต้องบ๊ะเท็งเท็งแต่กับเบต้า โอเมก้า หรืออัลฟาต้องเป็นรุก โอเมก้าต้องเป็นรับ สมัยนี้ใครอยากทำอะไรทำกิมเองก็เป็นหนึ่งในอัลฟาที่ไม่ตรงตามแบบแผนอัลฟาในสายตาพวกผู้ใหญ่เท่าไรนัก แต่เพศหลักหรือเพศรองจะเป็นยังไงก็ไม่ใช่ว่ากำหนดครสนิยมเสียหน่อย

แต่ถึงอย่างนั้นเขาไม่ใช่สายรับอย่างที่คนส่วนใหญ่เข้าใจ เห็นหน้าหวานๆ ผมยวประป่าสสวยสวยเก่ประหนึ่งใช้แชมพูยี่ห้อดังแบบนี้ แต่ก็เป็นรุกจ๋า รุกแท้ ไม่เคยเสียเอกราชให้ใคร มีแต่ไปทำให้คนอื่นเสียเอกราช แต่การจะไปนั่งอธิบายเรื่องพวกนี้ให้ชาวบ้านฟังมันก็ออกจะแปลกๆ คือเรื่องบนเตียงมันแล้วแต่รสนิยมอะนะ อีก

อย่าง...ก็มิก็ไม่ได้รู้สึกเดือดร้อนเวลาคนอื่นเข้าใจผิด ใครจะเข้าใจ
ยังงั้นก็ช่างแม่ง เขาไม่ได้แคร์โลกขนาดนั้น เรื่องโพธิชนเอาไว้คุยกับ
คนที่ติลกันก็พอ จะได้ไม่มีปัญหาเวลาขึ้นเตียง

“เซี่ย หัวหน้าเราแม่งเผ็ดไม่ไหว ไซ้ปะวะไอ้ไซ” ไอ้ดาร์ที่ดู
ตื่นเต้นกับเรื่องแซบ ๆ เมื่อคืนของเขาตะโกนเข้าไปในห้องทำงาน
ของทีมหนึ่งเพื่อหาเพื่อนมาร่วมวงเมาท์ แต่กลับไม่มีเสียงตอบรับ
จากเจ้าของชื่อ

“ไซ ไอ้ไซ!”

“ฮะ...” เสียงแหบ ๆ จ้วเจียขานรับ ก็มึนเหลือบมองใบหน้าว่าง ๆ
ของโชกุนฝ่ายตัดต่อพวงตำแหน่งตากล้องในทีมของตน

“ไซ มึงตื่นยังเนี่ย”

“ตื่นแล้วเจ้” รุ่นน้องที่อายุห่างจากเขาสองปีตะโกนตอบพลาง
สะบัดหัวไล่ความง่วง “ไอ้งานขายคอลลาเจนอะไรนั่นผมตัดเสร็จ
ละนะ”

“ดีมากคะ เสร็จแล้วก็ส่งมาให้กูเช็กก่อนละ ค่อยให้พี่อัญตรวจ
ก่อนอัปโหลด” ก็มึนเอ้อย่างพึงพอใจ จะว่าไปก็สงสัยไอ้ไซ ก็ถูกคำ
ต้นขอเลื่อนเวลาโปรแกรมตลิ่งคำเข้ามากะทันหัน ทำให้งานที่ควรจะ
อัปโหลดลงในสัปดาห์หน้าต้องเปลี่ยนมาเป็นเย็นวันนี้ แล้วใครจะชวย
ล่ะถ้าไม่ใช่คนตัดต่อ สุดสัปดาห์ที่ผ่านมาโชกุนเลยได้นอนค้าง
ออฟฟิศวันเสาร์อาทิตย์ไปโดยปริยาย

เมื่อพูดถึงงานก็ทำให้บรรยากาศเริ่มเข้าสู่ภาวะจริงจังมากขึ้น
หลังกินอาหารเข้ากันเรียบร้อยก็กลับมานั่งประจำที่หน้าโต๊ะ
ทำงาน เป็นหน้าที่ของเขาในฐานะหัวหน้าทีมที่จะต้องคอยวางแผน
และเช็กงานของบรรดาลูกน้อง ระวังรอให้คนอื่น ๆ ในทีมมาถาม
ครบ ก็มึนนั่งตรวจทานงานไปพลาง ๆ กระทั่งได้ยินเสียงเปิดประตู
และเสียงไอ้ดาร์ที่นั่งฝั่งตรงข้ามร้องทักขึ้น

“หวัดดีครับพี่นนท์”

“หวัดดี” เสียงทุ้มนุ่มน่าฟังทำให้กิมละลายตาจากจอคอมพ์ไปจับจ้องร่างสูงที่กำลังเดินเข้ามาในห้อง

นี่คือไอ้นนท์หรือพีรนนท์ เพื่อนสนิทของเขา อดีตเคยอยู่ที่มิดเดียนกัน ปัจจุบันมันเป็นหัวหน้าทีมครีเอทีฟคอนเทนต์ท่องเที่ยวที่มีสถานที่ลึกลับติดอยู่ห้องข้าง ๆ และเป็นผู้ครองตำแหน่งสามีในฝันของสาว ๆ ในบริษัท ด้วยความเป็นคนหน้าตาดี อธิษาคัยดี ทั้งยังสุขภาพ แม้แต่เขาเองยังชอบแซวว่าจะจับมันทำผัวบ่อย ๆ แต่ก็ยังเป็นแค่เรื่องขวนหัวอะนะ ไอ้นนท์มันก็เป็นหนึ่งในคนที่รัฐสนิยมเขาดี

“มีงมาทำไม อย่าบอกว่าพี่อัญผ่อกมาเร่งงาน”

“เปล่า กูก็วะมาทักทายเฉย ๆ” นนท์หัวเราะเบา ๆ รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนใบหน้าตามประสาคนอารมณ์ดี

เออ มันก็หล่ออย่างที่พวกผู้หญิงในบริษัทว่าจริง ๆ แหละหรือจะลองเปลี่ยนรสนิยมจับเพื่อนมาทำผัวก็ไม่เลวนะ

“มีงยุ่งปะ ลงไปซื้อกาแฟกับกูหน่อย”

“อ้าว แล้วเมื่อกี้มีงไม่ซื้อก่อนขึ้นห้องมาอะ”

“ไม่มีมีอ กูไปช่วยป้าสมพรหอบลังน้ำยาล้างจานขึ้นมา” มันพูดถึงป้าแม่บ้านวัยห้าสิบกว่าของบริษัท ก็นะ ตามประสาคนดีมีน้ำใจ ไอ้นนท์มันทนเห็นป้าแกหอบของหนัก ๆ คนเดียวไม่ไหวอยู่แล้ว แต่ที่ไม่เข้าใจคือทำไมมีงไม่ไปซื้อคนเดียว ทำไมต้องรบกวนายลาก กูลงไปด้วยคะ

“กิม ไปเป็นเพื่อนกูหน่อย”

“จู้ ๆ มีงเหงาอะไร หรือมีงคิดอะไรกับกู” กิมหรีตตาลง “กูสวยอะดิ อยู่ใกล้แล้วห้วนไหวเหรอค่าพีรนนท์”

“อย่าเพื่อเจ้อ กูไม่มีรสนิยมชอบหมี”

“สัส กูตัวเท่าชีววา เอาอะไรมาหมี”

“อะไรนะ! ชิววา ฮ่า ๆ” เสียงหัวเราะของบรรดาลูกทีมที่ได้ยินบทสนทนาดังขึ้นแทบจะพร้อมกัน โดยเฉพาะไอ้ดาร์ที่หัวเราะ

เสียงดังกว่าใคร

“เป็นหมีอะถูกแล้วเจ้! ผมไม่เคยเห็นชีวาว่าบ้านไหนสูงเกือบร้อยเก้าสิบนะ แล้วชีวาว่าก็ไม่กล้ำใหญ่เท่าหัวเด็กแบบเจ้ด้วย”

“ดาร์ มึงอยากโดนชีวาว่ากระที่บปะ” ภิมกั๊ดฟันกรอด ๆ อยากขยี้มหัวไอ้เด็กเวรเต็มแก่ ผมก็มัดเป็นจุกน้ำพุ หน้าก็ออกจะหวานแบ้ว มีตรงไหนที่เขาไม่เหมือนหมากระเป่าแสนปึกปึกนั้น

โอเค อาจจะทำใหญ่ไปนิดหนึ่ง แต่กูแค่เป็นชีวาว่ารักสุขภาพมึงเข้าใจมะ!

พอเห็นว่าเขาดูคุณ ๆ ไอ้ดาร์ที่ตัวเล็กกว่าเขาหลายซุ่มก็เลือกจะรู้จักตัวรอดด้วยการหุบปากนั่งไถโทรศัพท์ไปเงียบ ๆ ท่ามกลางเสียงหัวเราะที่ยังดังคลออยู่ในห้อง และเสียงเร่ร้าวของไอ้นนท์

“ภิมเร็ว ไปซื้อกาแฟเป็นเพื่อนกูหน่อย”

“เออ ๆ” สุดท้ายเขาก็แพ้ลูกตื้อ ยอมลงไปร้านกาแฟเป็นเพื่อนมัน

ถือว่าได้ออกกำลังกายกำจัดคอเลสเตรอลลละนะ ช่วงนี้มึงงานเลี้ยงบ่อย เขาก็เอ็นจอยกับการกินมากไปเลยต้องจริงจังกับการออกกำลังกายมากขึ้น กว่าจะได้ซิกซ์แพ็คเป็นลอนสวยมามันไม่ง่ายเลย ภิมไม่ยอมให้มันหายไปแน่ ๆ

“เออนนท์ คอนเทนต์หน้าทิมมึงจะไปไหน”

“พวกกูจะไป---

พลั๊ก!

ยังไม่ทันจะก้าวพ้นประตูออฟฟิศก็เกิดเสียงกระแทกดังขึ้น ภิมหันขวับ ดวงตาคมฉายแววตกใจตามสัญชาตญาณ แต่เมื่อเห็นคนที่ถูกเพื่อนเขาชนซัด ๆ สีหน้าตกใจก็แปรเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มแฝงเลศนัย

ฉากเด็ดเลยนะเนี่ย ถ้าเพิ่มซาวนด์เพลงไปอีกนิด นีมันกั๊ดในซีรีส์เกาหลีฉากที่พระเอกนางเอกสปาร์กกันซัด ๆ

“ขอโทษครับนิน พี่ไม่ทันเห็น เจ็บไหม” ไอนันท์ที่เดินไม่ดูตาม้าตาเรือเผลอกับผู้เคราะห์ร้ายที่อยู่ในอ้อมแขน ร่างเล็กกว่ารีบติดตัวออกห่าง ไบหน้าขาวซีดสีเลือดจาง ๆ ขณะเผลอ

“มะ...ไม่ครับ” น้ำเสียงเบาหวือเล็ดลอดออกจากกลิบบากบาง หนุ่มน้อยคนนี่ชื่อซานิน ตำแหน่งติดต่อฟ่งตากล้องของทีมไอนันท์ เพิ่งเข้ามาทำงานแทนคนเก่าที่ลาออกไปได้ประมาณสามสี่เดือน

“สวัสดิ์ครับพี่นนท์ สวัสดิ์ครับพี่гим” เมื่อตั้งสติได้แล้วซานิน ก็กล่าวทักทายพวกเขาพร้อมกับยกมือไหว้ กิมรับไหว้ กวาดตาพิจารณารุ่นน้องตรงหน้าไปด้วย

ถ้าจะให้กิมบรรยายรูปลักษณ์ของรุ่นน้องที่อายุห่างจากพวกเขาสองปีคนนี้ก็คงต้องบอกว่าไม่มีอะไรสะดุดตามากนัก ซานินสูงประมาณหนึ่งร้อยเจ็ดสิบกลาง ๆ ผิวขาวจัด รูปร่างออกจะผอมไปหน่อย หน้าตาชื่อ ๆ ไร้พิษภัย นิสัยก็ค่อนข้างเงียบ ๆ พูดน้อย หากไม่นับคำกล่าวสวัสดิ์ที่ได้ยินทุกเช้าเย็น กิมคิดว่าเขาเคยได้ยินเสียงอีกฝ่ายไม่เกินสิบครั้งด้วยซ้ำ ถ้าจะมีอะไรที่โดดเด่นก็คงเป็นดวงตากกลมโตสีน้ำตาลคาราเมลคู่หนึ่งที่เขามองว่ามันสวยดี แต่เจ้าตัวกลับไม่ค่อยชอบสบตาคนอื่นเวลาพูด ทำให้กิมไม่มีโอกาสได้เห็นดวงตาคู่นั้นมากนัก

นอกนั้นแล้วถ้ามองจากมุมของเขาก็คงเรียกว่าจัดซิด

“หวัดดีครับ ทำไมวันนี้มาเช้าจัง”

แค่ไอนันท์ชวนคุยตามมารยาท ไบหูขาว ๆ ของรุ่นน้องก็ขึ้นสีซะแล้ว กิมก็มองออกตั้งแต่แรกที่อีกฝ่ายเข้ามาทำงานแล้วว่าเด็กคนนี่ปลาบปล้มเพื่อนเขาเหลือเกิน ดูท่าจะไม่ใช่แค่ปล้มในฐานะรุ่นพี่ด้วย

“นินเพิ่งย้ายมาอยู่ใกล้ ๆ ออฟฟิศครับ ก็เลย...มาเช้า”

“ดี ๆ จะได้ไม่ต้องเสียเวลาเดินทาง เออนิน พวกพี่จะลงไปซื้อกาแฟ นินอยากได้อะไรไหม”

“ไม่...ไม่ครับ”

“ไม่ต้องเกรงใจนะคะ อยากรู้ได้อะไรก็บอกน้ามัน มันเต็มใจ เลี้ยงลูกน้องน่ารัก ๆ ในทีมอยู่แล้ว” ภิรมย์ยืนฟังมาตั้งแต่ต้นอดไม่ได้ที่จะสอดปากเข้าไปแจม ตามประสาคนที่ถือคติว่าเรื่องชาวบ้านคืองานของเรา

ไม่ใช่อะไร เห็นน้องมันทำทำอีกอักแล้วขัดตา แบบนี้มันไม่ทันกินนะคะหนู มัวแต่เงินแล้วเมื่อไรจะได้กันล่ะ ยุคนี้อะไรมาแพง ๆ กลัว ๆ ไม่ได้ ถ้าอยากได้ก็ต้องบุกคะ!

“ไม่เป็นไรครับ นิน...ผมไม่...ไม่ได้อยากตีอะไร” อุตส่าห์ซังให้ดิบดี แต่คนโดนขงตันปฏิเสธซะงั้น ภิรมย์มองใบหน้าแดงเรื่อของรุ่นน้อง ลอบผ่อนลมหายใจอย่างปลง ๆ

อุตส่าห์คอยแอบเชียร์เพราะเห็นแล้วถูกชะตาว่าเป็นเด็กดีเรียบร้อย น่าจะเหมาะกับเพื่อนเขา แต่อยู่มาสัปดาห์ก็ยังไม่เห็นจะมีอะไรคืบหน้า แบบนี้อีกสามสี่ปีก็คงยังไม่ได้กินหรือ

ไม่ทันใจเลยว้าย!

“ตามใจ งั้นเดี๋ยวพี่มานะ ฝากบอกพวกที่เพิ่งมาให้ไปรอในห้องประชุมเลย เดี่ยวพี่จะคุยเรื่องคอนเทนต์หน้ากัน”

“ครับ” อีกฝ่ายผงกหัวรับแล้วรีบเดินก้มหน้างุด ๆ จากไป อัลฟ่าหนุ่มทั้งสองออกเดินอีกครั้ง ระยะเวลาที่ยืนรอคิวซื้อกาแฟ ภิรมย์ก็เอ่ยปากชวนคุย

“คนนี้น่ารักนะ มึงรู้จักมานานแล้วด้วยไม่ใช่หรือ ได้ข่าวว่าเป็นรุ่นน้องทีมหาลัย”

“ใช่” นนท์ตอบพลางปรายตามองเขา มุมปากยกขึ้นนิด ๆ “ถามทำไม มึงชอบนินหรือ”

“บ้า มึงก็รู้ว่าแบบนั้นไม่ใช่สเปกกู” อัลฟ่าหนุ่มพ่นลมหายใจพรีด “กูชอบกล้ามแน่น ๆ หนูนม ๆ อย่างคนนั้นอะ”

ภิรมย์ทำปากบึ้งไปทางชายหนุ่มผิวแทนกล้ามใหญ่กำลังยืน

ช็อกกาฟออยู่หน้าเคาน์เตอร์ น้องใหม่ตำแหน่งแอดมิน กล้ามลำโดนใจ ถ้าไม่ติดว่าเป็นคนบริษัทเดียวกันมันออกจะใกล้ตัวเกินไปหน่อย เขาคงไม่พลาดที่จะหาโอกาสเข้าไปแฉิว

“ตัวเท่ามึงเลย”

“ตัวเท่ากันสิดี เวลาเข้าด้ายเข้าเข็มมันจะได้พอพอดีพอเหวี่ยงกัน พวกพอม ๆ โยกสองสามทีก็เอวหักแล้วมั้ง”

“แต่มึงบอกว่านินน่ารัก”

“ที่บอกว่าน่ารักคือสำหรับมึงต่างหาก” พอภิมพูดแบบนั้นคนฟังก็เลิกคิ้ว

“อ้อ ก็น่ารักดี” นนท์พึมพำหลังจากนิ่งไปชั่วอึดใจ “แต่กูไม่ได้คิดอะไรกับน้องเขาแบบนั้น”

“วันนี้ยังไม่คิด วันหน้าก็ไม่แน่ ชีวิตคนเรามันไม่มีอะไรแน่นอนอยู่แล้ว” ภิมยิ้มกริ่มให้เพื่อนที่โคลงหัวน้อย ๆ ก่อนจะหันไปสั่งกาแฟกับพนักงาน พอได้ใบเสร็จแล้วพวกเขาก็เลี้ยวออกมาขึ้นรถกาแฟทางด้านข้างเคาน์เตอร์

“อย่างมึงที่บอกว่าจะไต่ทั้งชาติ วันหน้าก็อาจแต่งงานมีลูกมีเมียใช้ปะ” เสียงเรียบ ๆ ของเพื่อนทำให้ภิมที่กำลังครุ่นคิดว่าคืนนี้จะไปเร่ร่ำที่ไหนตึงกับสะดุ้ง

“สิ๊ส มึงหยุดเลย อย่าพูดแบบนั้น” อัลฟาหนุ่มเอ่ยเสียงเซียวแค่คิดก็ขนลุกทั้งตัวแล้วเนี่ย ภิมไม่คิดว่าชีวิตนี้เขาจะแต่งงาน ไม่สิ เขาไม่อยากรักใครแล้วด้วยซ้ำ เขาพอใจกับชีวิตที่ไม่มีมีการผูกมัด และตั้งใจจะใช้ชีวิตแบบนี้ไปเรื่อย ๆ

“มีอย่างเดียวในโลกนี้แหละที่แน่นอน นั่นคือกูจะไม่แต่งงานแน่ ๆ ไม่มีลูกด้วย โอเคนะ”

“ไอ้พูดมันก็พูดได้ ใครจะรู้ว่าวันข้างหน้าจะเกิดอะไรขึ้น” นนท์หัวเราะเบา ๆ “แล้วกูจะคอยดู”

“ต่อให้มึงดูทั้งชาติกูก็ยังไต่อยู่แบบนี้” ภิมสวนทันควัน เป็น

จังหวะเดียวกับที่พนักงานเรียกให้ไปรักษาแพ ไลน์ที่จึงจะจากการ
โต้เถียงกับเขาเดินไปหาพนักงาน ดวงตาคมกริบของอัลฟาหนุ่มมอง
ตามแผ่นหลังของเพื่อนสนิทไปพร้อมกับแค่นเสียงยี้

คอยดูไปก็เท่านั้น วันไหนที่ถูกคิดอยากมีลูกมีเมีย วันนั้นคงถึง
กาลโลกแตกแล้วละ

**ชีวิตการทำงานของกิมในฐานะหัวหน้าทีมกรีเอทีฟสุด
แสนจะวุ่นวาย**

เริ่มต้นจากการรับปริฟลูกค้มาจาก AE จากนั้นเรียกประชุม
ทีม นั่งคิดคอนเทนต์กันหัวแตก ถ้าคลิป์ไหนมีสปอนเซอร์ก็ต้องคิด
ว่าจะขายของยังไงให้ดูไม่ยัดเยียดจนเกินไป เสร็จแล้วก็ส่งให้ทีม
โปรดิวเซอร์กับลูกค้เช็ค ถ้าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่พอใจก็ต้องนั่งแก้
จนกว่าจะพอใจกันทุกฝ่าย

ส่วนตอนถ่ายทำก็เป็นกิมที่ต้องไปนั่งพูดจนน้ำลายแตกฟอง
หน้ากล้อง ด้วยสาเหตุว่าทั้งทีมลงความเห็นว่าเขาพูดเก่งที่สุด แก่
ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดีที่สุด (แต่จริง ๆ ก็รู้หรือกว่าพวกลูกน้องมัน
ซีเกียจเลยผลักรถมาให้กูเนี่ย!) กิมเลยกลายเป็นผู้ดำเนินรายการ
หลักของช่อง No Bad Vibe ไปโดยปริยาย

ไฉ่ถ่ายกันเอง มีแต่คนในออฟฟิศที่ไม่เท่าไร แต่ถ้าคลิป์ไหนมี
แขกรับเชิญ แล้วพอเจ้าประคุณแม่เจ้าประคุณเกิดเป็นพวกเรื่องมาก
ขึ้นมาละก็ พวราก็เอาไม่อยู่ ต้องชัตตยาแก้ปวดไมเกรนกันวนไป

“เฮีย กูจะบ้าตาย” เสียงสบถหนัก ๆ ดังขึ้นทันทีเมื่ออัลฟาหนุ่ม
เดินกลับเข้าไปในตึกออฟฟิศหลังจากรถของแขกรับเชิญคนดังใน
วันนี้แล่นจากไป ตอนนี้ใกล้จะหนึ่งทุ่ม ท้องฟ้าแทบจะไร้แสงแล้ว แต่
ทีมของพวกเขาเพิ่งจะทำงานเสร็จ และหัวหน้าทีมอย่างกิมก็กำลัง
จุ่นจัด

“ต้าร์ รอบหน้ามึงไม่ต้องเชิญอ๊ี้เจ้คนนี้มาแล้วนะ คำพูดคำจา

โคตรไร้มารยาท คิดว่าเป็นแค่อัลฟารวย ๆ หน่อยแล้วจะดูถูกคนอื่นได้หรือไงวะ!” น้ำเสียงทุ้มต่ำไร้อารมณ์ให้แหลมเล็กเช่นยามปกติ บ่งบอกให้รู้ว่าผู้พูดกำลังไม่ไหวสุด ๆ

ไม่ให้โมโหยังงี้ไหว ลูกน้องในทีมเขาโดนยัยเจนนั่นเบะปากมอเหยียดหัวจดเท้า ทำตัวเรื่องมากไม่หยุดตั้งแต่ก้าวเท้าเข้าออฟฟิศที่สำคัญยังมาดูถูกเด็กฝึกงานในทีมของเขาที่เป็นโอเมก้าอีก ผ่านมาตั้งแต่สิบปีแล้วก็ยังคงมีพวกหัวอนุรักษ์นิยม พวกบูชาเพศผู้ รวมถึงอัลฟาบางส่วนดูถูกโอเมก้าว่าเป็นชนชั้นต่ำในสังคม ซึ่งเป็นทัศนคติที่คนส่วนใหญ่นี้กรังเกียจ

อย่างเช่นอีเจ้แซกรับเชิญวันนี้ เป็นอัลฟาลูกหลานไฮโซตระกูลใหญ่ คงถือว่าตัวเองสูงเทียมยอดเขาพระสุเมรุเลยมั้ง ภิรมย์ท่องขันติในใจไปเป็นหมื่นรอบจนขันจะแตก โชคดีที่การถ่ายทำเสร็จสิ้นไว ไม่งั้นเขาอาจจะได้ต่อยัยผู้หญิงปากแตกก็วันนี้

“จะ...ใจเย็นพี่—”

“สัสเอ๊ย!”

ยิ่งหงุดหงิด พีโรโมนที่แผ่ออกมาจากตัวก็ยิ่งรุนแรง ทำเอาต๋าว์ที่เดินตามรุ่นพี่ตัวเองมาติด ๆ กลืนน้ำลายดังเอี๊ยก แม้เบต้าอย่างเขาจะไม่อาจรับรู้ถึงพีโรโมนของพวกอัลฟาและโอเมก้าได้ แต่ก็เชื่อว่าเขาจะไม่รู้สึกถึงความกดดันอะไรเลย

“ใจร่ม ๆ ครับพี่ ผมก็ไม่ได้อยากเชิญ แต่ลูกค้าเขาจะเอาคนนี้ เขากำลังตั้งในโซเซียลอยู่อะ” สรรพนามเรียกขานเปลี่ยนไปทันทีเป็นอันรู้กันว่าหากอยู่ในโหมดจริงจัง พวกลูกน้องจะไม่มีใครกล้าเรียกภิรมย์ว่าเจ้เด็ดขาด ต่างคนต่างไม่อยากเสียดอกาโรโดนหมัดหนัก ๆ กระทบปากนะ

“แล้วงานที่ถ่ายไปเมื่อกั๊มนก็ออกมาสนุกดีนะพี่ คลิปนี้ยอดวิวหลายแสนแน่ ลูกค้าต้องชอบ”

“...”

“ลูกค้าคือพระเจ้า ท่องไว้พี”

ภีมผ่อลมหายใจหนักหน่วง บรรยากาศกดดันรอบกายสลายไปช้า ๆ กลิ่นพีโรโมนรุนแรงของอัลฟายังตีฟุ้งอยู่ในอากาศ ทว่าก็ค่อย ๆ เจือจางลง

“แต่รอบหน้าเลี้ยงได้ก็เลี้ยง กูไม่ชอบทำงานกับคนที่เหยียดคนอื่น แม่ง ไม่รู้มันดังได้ไง” ชายหนุ่มยังคงก่นด่าไม่หยุดขณะสาวเท้ากลับเข้าห้องแผนก พอเห็นว่าท่าทีของรุ่นพี่ดูอ่อนลงบ้างแล้ว ต้าร์ก็ลอบถนอหายใจอย่างโล่งอก

เวลาหัวหน้าเขาโกรธเม่งน่ากลัวจัด ๆ สถาบันเลยว่าเขาจะไม่มีเรื่องกับพี่แกเด็ดขาด

หกโมงครึ่งคือเวลาเลิกงานของออฟฟิศ แต่ในความเป็นจริงก็ยังมีพนักงานอยู่ยงทำโอที โดยเฉพาะพวกฝ่ายติดต่อที่แทบจะย้ายล้ามะโนครวั้มากินนอนอยู่หน้าคอมพ์ งานของภีมในวันนี้อจบลงแล้ว เขาจึงเก็บข้าวของกลับบ้าน ระหว่างทางก็เจอไอ้นนท์พอดี

“หน้าเป็นตุตเลยมึง ได้ข่าวว่าเจอแซกรับเชิญเรื่องมาก”

“เออติ แม่ง พุดแล้วยังหงุดหงิดอยู่เลยเนี่ย” ภีมเป่าปากแรง ๆ มือก็หยิบลิปบาล์มเคาน์เตอร์แบรนต์สีแดงสดขึ้นมาทา เขาชอบให้ปากมีสีสันทเพราะตัวเองเป็นคนผิวขาวจัด ชื่นปากชืดอีกคงไม่ต่างอะไรจากศพเดินได้

“เอาน่า ก็ไม่ได้เจอแบบนี้บ่อย ๆ ซะเมื่อไร”

“ชื่นเจอบ่อย ๆ กูก็ไม่อยู่แล้ว ล่าออกแม่ง”

“มึงไม่ล่าออกหรือกิม แค่หยุดงานมึงยังแทบไม่เคยหยุดเลย” นนท์ก่ล่าวเสียงกั้วหัวเราะในลำคอ เรียกสายตาขวาง ๆ จากคนที่ยังอารมณ์กรุ่น ๆ ได้อย่างง่ายดาย

ไอ้นนท์เป็นเพื่อนที่เขาสนิทด้วยที่สุดในบริษัท แม่ภาพลักษณ์เขากับมันจะไปคนละทางเลยก็ตาม มีแต่คนสงสัยว่าเขากับมันคบกันได้ยังไง เออ กูก็สงสัยเหมือนกันค๊ะ

แต่ถึงจะต่างกันสุดขีด มันก็เป็นเพื่อนที่รู้ทันเขาไปทุกอย่าง
 อย่างเช่นเรื่องนี้ก็จริงอย่างที่มันว่า ถึงการเป็นครีเอทีฟจะวุ่นวาย
 แต่ก็มีก็ยังสนุกกับการได้ทำงานนี้ มันคืออาชีพที่เขารัก แต่จะรัก
 มากกว่านี้ถ้าลูกค้าจะเรื่องมากน้อยลงสักหน่อย

แต่นั้นแหละ ลูกค้าคือพระเจ้ายังคงเป็นสโตนหลักของ
 บริษัท ถ้าสปอนเซอร์เงินหนาเขาก็จะยอมทน ๆ กับความประสาท
 ของเขารับเชิญสักหน่อยก็แล้วกัน เงินเดือนที่ได้มาก็คุ้มกับค่า
 เสี่ยงสุขภาพจิตอยู่

“แล้วมึงกลับคอนโดเลยปะ หรือไปต่อ”

“มึงก็รู้ว่านี่วันจันทร์” นัยน์ตาสีดำขลับของคนถูกถามฉาย
 ประกายพราวระยับ “ทองหล่อขอบมิของเด็ด”

“เออ พรุ่งนี้ก็มาทำงานให้ไหวด้วยแล้วกัน” พีรนนท์ส่ายหน้า
 ให้แก่ความรักสนุกของเพื่อนที่รสนิยมต่างจากเขาลิบลิบ แต่ไอ้ก็มี
 เป็นคนรับผิดชอบงานเสมอ ถึงมันจะไปเล่นสนุกกับใครมาตลอด
 ทั้งคืนแต่เรื่องการทำงานก็ไม่เคยขาดตกบกพร่อง

แม้จะมีบางทีที่เล่นเพลินไปหน่อย เข้างานเก้าโมงโผล่หัวมา
 ลีบโหม่ง แต่มันก็ยังมาทำงานละนะ

“แล้วตากล้องมึงอะ”

“นินเหรอ กลับไปตั้งแต่เลิกงานแล้ว วันนี้ทมิฏไม่มีถ่ายงาน”
 สีหน้าแววตาไร้ความรู้สึกพิเศษของเพื่อนทำเอาภิมจัปากอย่างชัดใจ
 ระหว่างที่มีอกดลงบนกฤษฎาเพื่อปลดล๊อคกรด

“มึงนี่ก็น่า ไม่สนน้องมันจริงเหรอ”

“หยุดชงเหอะ มึงจะไปไหนก็ไป พรุ่งนี้เจอกัน” ไอ้นนท์ผลัก
 หัวเขา เดินเสีงไปหารถมันที่จอดอยู่อีกฟาก อัลฟาหนุ่มทำหน้า
 เมื่อย ๆ ขณะมองตามหลังเพื่อน

ชงไม่ขึ้นจริงดิ เสียตายอะ

ทันทีที่มาถึงผับ ภูมิภาคโยนทุกเรื่องทีรบกวนจิตใจทิ้งแล้ว ปล่อยให้ตัวเองปล่อยใจไปกับสุรา ไปกับแสงสี กับป๊อปที่สวຍ ๆ เอ๊ย! เสียงดนตรีที่ดังครึกโครมรอบกาย สายตาจากผู้คนรอบข้างต่างจับจ้องมายังเขา ภูมิภาคก็กวาดตาไปทั่ว มองหาเพื่อนที่จะมาเล่นสนุกด้วยกันในค่ำคืนนี้ด้วยเช่นกัน

ใช้เวลาไม่นานเขาก็พบอัลฟาหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาร่างบึกบึนคนหนึ่ง หลังจากพูดจากันไปได้สี่ห้าประโยค พวกเขาก็ออกจากผับขึ้นรถกลับมายังคอนโดที่ภูมิภาคอาศัย ตลอดค่ำคืนนั้นเต็มไปด้วยเสียงครางอย่างสุขสม เสียงขยับเคลื่อนกระทบกันของสองร่างที่ตั้งกังวลไปทั่วห้องจนเตียงลั่นกระทกผ่นึง กลิ่นฟีโรโมนคาราโลกีย์ของอัลฟาทั้งสองฟุ้งกระจายอยู่ในห้องนอน กระทั่งเพื่อนในค่ำคืนนี้ผล็อยหลับไปด้วยความเหนื่อยอ่อน ภูมิภาคจึงฉวยผ้าเช็ดตัวมาพันรอบเอว แล้วเดินไปอาบน้ำชำระล้างร่างกายก่อนเข้านอน

อัลฟาส่วนใหญ่มักมีความต้องการทางเพศสูง ภูมิภาคก็เช่นกัน ทว่าหลังจากความรักครั้งแรกจบลงไปอย่างไม่สวยงามเมื่อหลายปีก่อน ภูมิภาคก็ไม่เคยคิดอยากมีแฟนเป็นตัวเองเป็นตนอีก เขาพอใจที่จะหาเพื่อนระบายอารมณ์ชั่วครั้งคราวด้วยการวันในดิสแดนด์ พอถึงรุ่งเช้าก็แยกย้ายกันไป

เห็นกินตะแบบนี้แต่เขาก็ให้ความสำคัญแก่การป้องกันเป็นที่หนึ่งนะ ฉะนั้นก็ไม่ต้องห่วงว่าจะเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์หรือไปพลาดทำใครท้องเข้า วงเล็บว่าถ้าไม่ถึงคราวชวยจริง ๆ

ราตรีกาลผ่านพ้น เมื่อรุ่งอรุณมาเยือนภูมิภาคก็มายืนส่งเพื่อนที่รู้จักเพียงแคชื่อกับเขาออกจากห้องก่อนจะไปนอนหลับอุตุอีกรอบ พอนาฬิกาปลุกดังขึ้นตอนแปดโมงถึงได้ลากสังขารลุกจากเตียงอาบน้ำอาบท่าเตรียมตัวไปทำงาน แม้ชุดที่สวมไปทำงานส่วนใหญ่จะเป็นเสื้อยืดกางเกงยีน แต่ภูมิภาคก็ยังพิถีพิถันในการแต่งตัว ไม่ลืมที่จะเช็กตารางเสื้อสีมงคล รวมไปถึงการแต่งหน้าก็ตั้งใจเป็นพิเศษ

สกินแคร์ กันแดด คอนซิลเลอร์ คู่ชั้นถูกละเอียดลงบนใบหน้าไปตามลำดับ มือใหญ่ปาดลิปบาล์มสีแดงลงบนริมฝีปากหนาของตนอย่างคล่องแคล่ว เขาต้องออกกั๊กจึงต้องดูแลหน้าตาอยู่ตลอดเวลา และเพราะเป็นแบบนี้คนอื่นถึงได้บอกว่าเขาเป็นพวกออกสาว

ก็ไม่รู้สิ ภิรมก็แค่ชอบแต่งตัว แต่งหน้า ชอบอะไรที่มันน่ารัก ๆ ใ้อ้ที่พูดจาคะขำวิ๊ตวิ๊ตว้ายกระตุ้วู้ก็เ็นไปเพื่ออรรถรส แล้วมันก็เป็นคาแรกเตอร์หน้ากั๊กของเขาด้วย แต่พอพูดบ่อยเข้าก็กลายเป็นความเคยชิน ถ้าแบบนั้นเรียกว่าออกสาวก็คงสาวละมั้ง

ช่างแม่งเถอะค่า ใครจะนิยมเขายังไงก็เรื่องของมัน เขาไม่ได้เอามาเป็นเรื่องใหญ่ในชีวิต

นาฬิกาบนข้อมือชี้บอกเวลาเกือบแปดโมงครึ่งในตอนที่เขาจัดการทุกอย่างเรียบร้อย สายขนาดนี้ถ้าต้องขับรถไปทำงานคงไม่มีวันไปทัน แต่คอนโดที่ภิรมอยู่ห่างจากบริษัทแค่สามร้อยเมตร ต่อให้เดินแบบจิ้งหะรำหน้านาค เดินหน้าสามก้าว ถอยหลังสองก้าวก็ยังไม่ทันเข้างานแบบชิลชิล

ห้องที่เขาอาศัยอยู่นี้คือหนึ่งในสวัสดิการของบริษัท บอสใจป้าลดราคาเช่าคอนโดซึ่งก็เป็นเครือธุรกิจของตระกูลบอสให้พนักงานถึงห้าสิบเปอร์เซ็นต์ อยู่ใจกลางเมือง ติดรถไฟฟ้า ทำเลยอดเยี่ยมขนาดนี้ พนักงานที่เป็นคนต่างจังหวัดทั้งหลายถึงได้แย่งชิงกันอย่างเอาเป็นเอาตาย และภิรมก็เป็นหนึ่งในผู้โชคดีที่ได้ห้องขนาดสามสิบห้าตารางเมตรที่อยู่มุมสุดของชั้นมาด้วยเหตุผลว่าบ้านอยู่อย่างทอง และในเวลานั้นยังไม่มีที่พักในกรุงเทพฯ ส่วนคนอื่น ๆ ที่ไม่ได้ห้องทางบริษัทก็สนับสนุนค่าที่พักเป็นเงินจำนวนหนึ่งให้แทน แต่ใคร ๆ ก็อยากอยู่คอนโดนี้มากกว่า พอมีคนย้ายออกที่ก็พากันยื่นใบคำร้องขอเช่าห้องให้บอสพิจารณากันเกรียว

ล่าสุดพี่ฝ่ายบัญชีที่เคยอยู่ห้องข้าง ๆ เพิ่งจะแต่งงานและย้ายออกไปอยู่กับสามี (ถึงปกติพี่แกจะไม่ค่อยได้อยู่ห้องอยู่แล้วก็เถอะ)

гимจึงปราศจากเพื่อนบ้านอย่างเป็นทางการมาได้หนึ่งสัปดาห์แล้ว แต่อีกไม่นานก็คงจะมีคนย้ายมาอยู่ใหม่ไม่รู้พนักงานผู้โชคดีคนนั้น จะอยู่แผนกไหน...

กิก!

ตอนที่เขาผลักประตูห้องออกเพื่อไปทำงาน กิมก็ได้ยินเสียง กุกกักจากบานประตูห้องข้าง ๆ อัลฟาหนุ่มชะงัก ดวงตาดำขลับฉาย แววสนแท้

มีคนย้ายมาอยู่ตั้งแต่เมื่อไร ทำไมเขาไม่เห็นรู้เรื่อง

ประตูห้องข้าง ๆ ถูกเปิดออก ร่องเล็กร่องหนึ่งก้าวออกมา เมื่อ สบตากับเขาอีกฝ่ายก็ชะงักไป เช่นเดียวกับกิมที่ประหลาดใจจนต้อง ร้องทัก

“อ้าว นินเองหรือ”

“...สวัสดิ์ครับพี่กิม” ชานินเองก็ตกใจไม่น้อยเมื่อพบว่าเพื่อน ข้างห้องเป็นรุ่นพี่หนุ่มหัวหน้าทีมครีเอทีฟ แต่เมื่อตั้งสติได้เขาก็รีบ ยกมือไหว้

“สวัสดิ์ค่ะ” กิมรับไหว้ แววตายังดูงุนงง “นี่ย้ายมาอยู่ตั้งแต่ เมื่อไร”

“ประมาณสามวันแล้วครับ” คำตอบของรุ่นน้องทำให้กิมถึง บางอ้อ ไม่แปลกที่เขาจะไม่รู้ ก็เมื่อสามวันก่อนเขาไปนอนคอนโด คนอื่นมานะสิ จะกลับห้องก็ตอนมาเปลี่ยนเสื้อผ้าไปทำงาน เพิ่งจะมีเมื่อคืนที่หิวเหยือกกลับมาคอนโดตัวเองถึงได้มาปะหน้ากัน

เออ ว่าแต่เมื่อคืนพวกเขาทำเสียงดังโครมครามไม่ใช่น้อย เด็ก นี้จะได้ยินอะไรไหม

“นิน”

“ครับ?”

“เมื่อคืน...ได้ยินเสียงอะไรหรือเปล่าค่ะ”

“ก็...ครับ” รอยยิ้มจืดเจือปนกับขอบตาคคล้ำ ๆ บนใบหน้าขาว

นั่นบ่งบอกให้ทีมรู้ว่ากิจกรรมยามดึกของเขาคงจะรบกวนอีกฝ่ายไม่น้อย

“ได้ตาคล้าเขียว เมื่อคืนคงไม่ค่อยได้นอนใช่ไหม ขอโทษนะ พี่ไม่ว่ามีคนอยู่แล้วอะ คราวหน้าพี่จะไม่ให้รบกวนหนูแล้วกันนะคะ”

“หนู...” สรรพนามนั้นทำให้คนถูกเรียกที่ เป็นผู้ชาย อีกทั้งอายุอานามก็พาไปยี่สิบสี่ปีแล้วดูอีกอีก

“โทษที ๆ พี่ติดเรียกคนเด็กกว่าแบบนี้อะ ถือหรือเปล่า ถ้าไม่ชอบพี่ไม่เรียกก็---”

“ไม่เป็นไรครับ เรียกอะไรก็ได้ครับ” ชานินส่ายหน้าดิ๊ก ๆ ถึงเขาจะไม่ค่อยได้คุยกับพี่ทีมมากนัก แต่ก็รู้ว่าอีกฝ่ายมักพูดจาไพเราะกับพวกรุ่นพี่รุ่นน้อง ยกเว้นรุ่นน้องในทีมของพี่เขาเอง...

“โอเคคะ งั้นเพื่อเป็นการไถ่โทษพี่จะเลี้ยงข้าวเข้าหนูแล้วกัน อยากกินอะไรบอกได้เลยคะ เดี่ยวเราเดินไปออฟฟิศด้วยกันนะ” คนตัวใหญ่กว่าหลายซมเดินเข้ามากอดคอเขาพาออกเดินไปยังลิฟต์ด้วยกันอย่างสนิทสนม ทำเอาชานินถึงกับตัวเกร็ง

“มะ...ไม่เป็นไรครับ”

“แต่พี่เป็นคะ พี่รู้สึกผิด ให้พี่ไถ่โทษแล้วกันนะ” ทีมกล่าวแกมบังคับ ดวงตาสีนิลพิจารณาคนตัวบางในอ้อมแขน

ปกติเพียงมองจากภายนอกก็เดาได้แล้วว่าใครเป็นเพศอะไร แต่กับรุ่นน้องคนนี่ค่อนข้างดูยาก ถึงจะผอมบาง แต่ชานินก็สูงกว่าโอเมก้าเพศชายทั่วไปที่มักจะสูงราวหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตร ทั้งเขายังไม่เคยได้กลิ่นฟีโรโมนจากตัวอีกฝ่าย ทีมเลยคาดเดาเอาว่าเจ้าหนูนี่คงเป็นเบต้า

“ผมเกรงใจ...”

“โอ๊ย ไม่ต้องเกรงใจหรอก สนิทกันไว้นั้นแหละ อีกหน้อยหนูอาจจะมาเป็นแฟนเพื่อนพี่ก็ได้นี่คะ” เขายักคิ้ว เท่านั้นเองชานิน

ก็หูแดงแปริ๊ด จนก็มีอดจะหัวเราะไม่ได้ระหว่างเอื้อมมือไปกดเรียก
ลิปส์

นำเอ็นดูออกขนาดนี้ ชงบ่อยๆ เข้าอีกหน่อยไอ้นนท์มันก็คง
ใจอ่อนเองแหละมั้ง

น้ำผึ้งหยดที่สอง

พูดถึงชีวิตการทำงาน จะมีอะไรที่เหล่านมนุษย์เงินเดือน ตั้งตาคอยมากไปกว่าช่วงเทศกาลหยุดยาวอย่างสงกรานต์หรือปีใหม่ ถึงบริษัทเอกชนจะไม่ได้วันหยุดมากมายอย่างพวกทำงานราชการ แต่ทุกคนก็ยังกระตือรือร้น รอคอยให้วันหยุดมาถึงกันอย่างใจจดใจจ่อ รวมถึงนายปวีศที่ตัวเล็กเท่าชีวาว่าคนนี้ด้วย

“สวัสดีจ้า แหมสาว ๆ วันนี้หน้าตาสดชื่นกันทุกคนเลยน้ำ”

ยามเช้าหลังจากเช้างานไปแล้วสิบนาที ก็ก้าวเข้าไปในห้อง แผนกบัญชีซึ่งตั้งอยู่ที่ชั้นสาม ส่งเสียงทักทายบรรดาเพื่อนร่วมงานที่พากันกล่าวตอบเขาอย่างมีชีวิตชีวา ปกติเวลาเอาบิลค่าอุปกรณ์ที่ใช้ในการถ่ายทำลงมาเบิกที่โรมักจะได้รับการตอบรับเป็นท่าทางเบื่อโลก ประมาณว่าอย่ามายุ่งกับกูได้ไหมอยู่ตลอด ๆ แต่วันนี้ทุกคนดูจะมีความสุขกันเป็นพิเศษ

“ก็ทำงานวันสุดท้ายแล้วนี่” พี่บัว หัวหน้าแผนกผู้แสนสุขุมเอ่ยตอบด้วยรอยยิ้ม พลางยื่นมือมารับบิลค่าอุปกรณ์ไปจากเขา

อย่างที่พี่บัวว่า วันนี้เป็นวันทำงานวันสุดท้ายของปีแล้ว และ

หลังเลิกงานก็จะมึงงานเลี้ยงส่งท้ายปีเก่าที่บอสทุ่มทุนจัดให้ ทั้งตั้งอาหารมาจากร้านอาหารชื่อดัง ของขวัญราคาแพงที่ใครดวงดีก็จะได้ไป รวมไปถึงดนตรีสดเตรียมไว้พร้อมสรรพ วันนี้พนักงานแต่ละคนเลยมาทำงานด้วยความเบิกบานกันเป็นพิเศษ

แน่นอนว่ากิมเองก็ด้วย นี่เขาตื่นมาแต่งหน้าแต่งตัวตั้งแต่เช้าเลยนะ ตั้งใจว่าวันนี้จะมาปล่อยผี กิน ดื่ม ร้องเพลงในงานนี้ให้เต็มที่ หลังจากเจอความเครียดเรื่องงาน จนมีแนวโน้มว่าผมหงอกจะขึ้นก่อนวัยอันควรมาตลอดทั้งปีแล้วล่ะ!

“แผนกกิมก็เหมือนกัน ไ้อ้พวกเด็ก ๆ มันดีด้ากันใหญ่ แล้วปีใหม่นี้พีบัวไปเที่ยวไหนอะคะ”

“ภูเก็ตจ๊ะ นี่วันนี้พีก็ลาครึ่งวัน เพราะไปไฟล์ดบายนี่”

“อ้าว งั้นพีบัวก็ไม่ได้อยู่กับเลี้ยงละสิ เสียตาย ใครไม่อยู่บอสบอกว่าอดลุ้นรางวัลใหญ่ นะ ที่ได้เพิ่มสองเท่าจากเงินเดือนอะ”

“อยู่หรือไม่อยู่ที่ไม่ต่าง พีไม่มีดวงเรื่องอะไรพวกนี้หรอก” พีบัวหัวเราะแบบปลง ๆ ก่อนจะหันมาถาม “แล้วกิมล่ะ ปีใหม่ไปเที่ยวไหน”

“กิมไม่เที่ยวอะ น่าจะกลับอ่างทอง” กิมตอบ เขาไม่ค่อยชอบเดินทางในช่วงเทศกาล มันรำคาญความพลุกพล่านอะ ไปแย่งกันกิน แย่งกันเที่ยวกับคนเป็นร้อยเป็นพันไม่เห็นสนุกตรงไหน อยู่กรุงเทพฯ นี่ละดีแล้ว ห้างโล่งซื้อปลอบาย ถนนก็โล่ง จะขับไปไหนก็ได้ นี่มันสวรรค์ชัด ๆ

ส่วนกลางคืนก็ไม่ต้องกลัวว่าอยู่คนเดียวแล้วจะเหงาเพราะไม่คิดจะอยู่คนเดียวอยู่แล้ว เขาวางแผนจะไปเร่ร่ำยามราตรี หาเพื่อนมาโละพริ้ม ๆ กันข้ามปี

โละพริ้ม ๆ ก็คือไปตีกลองกันไง คิดอะไรกันอยู่คะ อย่าคิดมากเกินไป :)

นั่นละ อุตส่าห์วางแผนนู่นนี่ไว้ซะสวยหรู สุดท้ายก็จบเห่

เพราะแม่ให้อีพีชายตัวดีโทร. มาตามกลับบ้าน พอเขาไม่ยอมตอบ แม่ก็โทร. มาตามเอง จะไปขัดใจคุณนายเขาเดียวก็โดนบ่นจนหูชาอีก แผนที่ว่าไว้เลยต้องพับเก็บไปอย่างน่าเสียดาย

“กิมรอแป็บนะ เดี่ยวเซ็นเอกสารรับเงินรอบที่แล้วให้พีด้วย”

“จ๋า” ครีเอทีฟหนุ่มทั้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ว่างแถวนั้น มือใหญ่ปิดเส้นผมยาวประป่าที่ผ่านการข้อมและกัดสีจนเป็นสีน้ำตาลอ่อนของตนเพื่อไล่ความร้อนแถวต้นคอ ระหว่างนั้นก็กวาดตามองไปรอบๆ ห้องเป็นการฆ่าเวลา

พนักงานในห้องนี้ส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง มีรุ่นน้องผู้ชายแค่คนเดียว และเป็นเบต้ากันทั้งห้อง กิมจึงค่อนข้างสบายใจเวลาที่ขึ้นสาม เพราะพวกเบต้าไม่มีกลิ่นฟีโรโมนที่ทำให้เขารู้สึกอึดอัด คือสัญชาตญาณอัลฟา มักหงุดหงิดกลิ่นฟีโรโมนของอัลฟาคนอื่น กระทั่งไอ้นนท์เองกิมก็ยังไม่ค่อยชอบกลิ่นมัน ขณะเดียวกันอัลฟาก็มักจะสนใจหรือถูกดึงดูดด้วยกลิ่นของพวกโอเมก้า แม่ใจจะไม่ได้อยากให้เป็นแบบนั้น แต่ทุกอย่างล้วนเป็นไปตามสัญชาตญาณที่ไม่อาจควบคุมได้ และนั่นคือสิ่งที่ทำให้กิมรำคาญสุด ๆ

เอกสารบนโต๊ะของฝ่ายบัญชีแต่ละคนแทบจะกองท่วมหัว พีบัวจึงต้องใช้เวลาพอสมควรกว่าจะหาเอกสารที่เขาต้องเซ็นได้ ปลายนิ้วเรียวยาวผ่องของครีเอทีฟหนุ่มเคาะลงบนพนักเก้าอี้เป็นจังหวะ เขากำลังนั่งคิดอะไรเรื่อยเปื่อย แต่แล้วจู่ๆ จังหวะการเคาะก็หยุดชะงักลงพร้อมกับเสียงเปิดประตูห้อง

“สวัสดิ์ครับ”

“สวัสดิ์จ้านิน อันนี้บิลค่าน้ำมันของทิมสองที่พีขอไปวันก่อน ไซ้ใหม่” พีบัวที่ยังร่วนวายอยู่กับการรื้อเอกสารหันไปทักทายผู้มาใหม่ ครีเอทีฟหนุ่มมองร่างสูงโปร่งของรุ่นน้องที่เพิ่งเดินเข้ามาในห้องและยกมือไหว้เขา

“ใช่ครับ สวัสดิ์ครับพีกิม” ชานินทักทายด้วยสีหน้ามึน ๆ

เหมือนไม่คิดว่าจะเจอเขาที่นี่

“หวัดดีอีกทำไมคะ เมื่อเข้าหนูก็หวัดดีพีไปแล้ว” ภิรมย์ขำกับความเด๋อตาของฝ่ายนั้น

ตั้งแต่กลายเป็นคนข้างห้องก็ผ่านมาสองสัปดาห์แล้วที่เขาเจอหน้าซานินแทบทุกวัน จะว่าไปเด็กคนนี้ก็ถือเป็นเพื่อนข้างห้องแสนประเสริฐ ไม่เคยทำเสียงรบกวน ไมลี เขาไม่เคยได้ยินเสียงอะไรดังมาจากห้องเจ้าตัวเอง จนบางครั้งภิรมย์ก็นึกอยากไปเคาะห้องดูว่าเอ๋อ...หนูคะ ยังมีชีวิตอยู่ดีใช่ไหมด้วยซ้ำ ส่วนตัวเขาพอมีเพื่อนบ้านก็พยายามลด ๆ เสียงลงเวลาทำกิจกรรมยามค่ำคืน ถึงขั้นหาผ้ามาyardไว้ตรงหัวเตียง เพื่อที่เวลาเตียงขยับจะได้กันไม่ให้กระแทกผนังเสียงดัง

ว่าแต่คอนโดก็ไม่ใช่ราคาถูก ๆ นะ ทำไมผนังไม่ค่อยจะเก็บเสียงเลย แอ่จริง!

“ขอโทษครับ” ซานินส่งยิ้มแห้ง ๆ ให้ ถึงพอย้ายมาอยู่คอนโดของบริษัทจะได้มีโอกาสคุยกับพีภิรมย์มากขึ้น แต่เขาก็กังค่อนข้างเกร็ง ๆ เวลาอยู่กับรุ่นพี่คนนี้อยู่ดี

“ขอโทษทำไมคะ หนูไม่ได้ผิด---

คำพูดที่เหลือถูกกลืนหายไปในลำคอ อัลฟ่าหนุ่มนิ่งไป คิ้วเข้มขมวดเข้าหากันโดยอัตโนมัติ

“ครับ?”

“อ้อ เปล่าคะ ไม่มีอะไร” ปากตอบรุ่นน้อง ทว่าสมาธิกลับจดจ่ออยู่กับสิ่งอื่น

อัลฟ่ามีประสาทสัมผัสที่ค่อนข้างไว ดังนั้นถึงแม้จะเป็นเสียงหรือกลิ่นจาง ๆ จนคนทั่วไปไม่รู้สึกรู้สีก เขาก็กังคังรับรู้ได้ อย่างเช่นเมื่อครู่ที่เขาชะงักเพราะได้กลิ่นอะไรบางอย่าง แม้จะเพียงแวบเดียวแต่ภิรมย์กลับรู้สึกติดอกติดใจอย่างบอกไม่ถูก กลิ่นหวานอวลให้ความรู้สึกอบอุ่นนั้นเหมือนกลิ่นน้ำผึ้งที่เขาชอบกินไม่ผิดเพี้ยน

แค่ได้กลิ่นก็อยากกินแพนเค้ก ราดน้ำผึ้งของโปรดขึ้นมาเลย ยิ่งถ้าโปะไอศกรีมวานิลลาลงไปอีกสักลูกนะ หือออ แค่คิดก็ท้องร้องแล้ว!

гимมองซ้ายมองขวา พยายามหาที่มาของกลิ่นน้ำผึ้งนั้น แต่น่าแปลกที่จู่ๆ มันก็หายวับไปเหมือนไม่เคยมีมาก่อน

“อันนี้เป็นบิลค่าน้ำมันตอนต้นเดือนครับ ส่วนของเดือนที่แล้ว บางวันพืชนท์หาไม่เจอ เลยบอกว่าเดี๋ยวจ่ายเองครับ” น้ำเสียงแผ่วเบาจากปากซานินช่วยดึงสติอัลฟาหนุ่มที่กำลังน้ำลายหกในใจกลับมาอยู่กับเนื้อกับตัว

“โอเค ผ่ากบถนนที่ด้วยว่าทยอยเอาบิลมาให้พี่ก็ได้ ไม่งั้นเดี๋ยวก็หายอีก แล้วถ้าว่างๆ ก็ลงมาเซ็นเอกสารให้พี่ด้วยนะ” พี่บัวรับบิลไปพลงเอ่ยกำชับ ซานินพยักหน้ารับอย่างว่าง่ายแล้วเดินออกจากห้องกลับขึ้นชั้นสี่ไปทำงาน เหลือเพียงгимที่ยังขมวดคิ้ว ทำจมูกฟุดฟิดหาที่มาของกลิ่นน้ำผึ้งของโปรด

“อะгим เห็นให้พี่หน่อย”

“พี่บัวๆ ได้กลิ่นน้ำผึ้งปะ”

“หือ” รุนพี่เบต้าสาวเล็กคิ้ว “ไม่ได้กลิ่นนะ”

“แต่เมื่อกี้гимได้กลิ่น” เขาพึมพำ กวาดตามองไปทั่ว เป็นจังหวะเดียวกับที่ร่างของรูน้องเด็กฝึกงานคนหนึ่งเดินออกมาจากโซนครัว

“นุ่น ในมือนั้นอะไรอะ”

“ชาน้ำผึ้งมะนาวคะ พี่บัวเอาไหมคะ เดี่ยวหนูไปทำให้” คำตอบของรูน้องช่วยคลายความสงสัยให้อัลฟาหนุ่ม

“ไม่เป็นไร พี่กาแพแล้ว” พี่บัวเอ่ยตอบ มือหันมายื่นปากกาให้เขาเซ็นเอกสาร

“สงสัยгимคงได้กลิ่นน้ำผึ้งตอนนุ่นซงขามั้ง อัลฟานี้จมูกไวกันจริงๆ”

“ใช่ค่ะ เหมือนหมาเลยเนอะ” ภิรมจิกกัดตัวเองแล้วก็หัวเราะ
 ร่วน เขาจอดปากกาลงบนกระดาษ ตวัดสายเข้กลงไปตรงช่องผู้รับเงิน
 แต่กลิ่นยังติดจมูกอยู่เลย ทั้งยังรู้สึกกระหายขึ้นมาอีก ไม่ได้
 ละ สงสัยต้องไปชงชาน้ำผึ้งมะนาวกินสักแก้วบ้างแล้วมั้ง

ช่วงสายของวันที่มกราคมที่ทั้งสองทีมก็เข้าประชุมกันโดย
 พร้อมเพรียง เพื่อรายงานผลสรุปการทำงานประจำปี รวมไปถึงวางแผน
 เป้าหมายการทำงานในปีหน้าเสนอขอซึ่งจะเป็นผู้อนุมัติ สำหรับ
 แผนการทำคอนเทนต์ของทีมหนึ่ง โดยคร่าว ๆ แล้วก็มีแผนจะ
 คอลแลบกับเหล่าอินฟลูเอนเซอร์ชื่อดังให้มากขึ้นเพื่อเพิ่มฐาน
 คนดู ส่วนของทีมสองนั้นคาดว่าจะปีหน้าจะเดินทางไปทำคอนเทนต์
 กันในต่างประเทศอย่างน้อยสองทวีป หลังจากที่ผ่านมาท่องเที่ยว
 ในประเทศกันมาโดยตลอด

“นนท์ มึงเอ๊ยไปข้างนอกยัง อยากรสลับมาถ่ายงานในสตูดิโอบ้าง
 ปะ” พอจบการประชุมภิรมก็หันไปตีหน้าซีเรียสถามไถ่เพื่อนสนิท

“ทำไม อยากรไปเมืองนอกอะดิ”

“บ้า ภูเห็นว่ามึงออกทริปมาทั้งปี ไปข้างนอกเหนื่อยก็เหนื่อย
 แดดก็ร้อน ภูก็เห็นใจอยากให้มีได้ถ่ายงานในสตูดิโอเย็น ๆ บ้างไง
 เดียวภูเสียสละยอมผิวเสียออกไปข้างนอกแทนมึงบ้างก็ได้”

“ไม่เป็นไร ภูผิวเสียคนเดียวก็พอ” ใอันนัทหัวเราะทึ ๆ แวดตา
 รู้เท่าทันจนคนถูกมองจู้ปากอย่างขัดใจ

จริง ๆ ตอนแบ่งทีมทำคอนเทนต์ พี่อัญหัวหน้าโปรดิวเซอร์
 ก็เคยแนะนำให้เขาไปอยู่ฝ่ายคอนเทนต์ท่องเที่ยว แต่ภิรมคิดง่าย ๆ
 แค่ว่าซีเกียจไปทำงานนอกสถานที่ อยากรถ่ายในสตูดิโอมีแอร์เย็น ๆ
 มากกว่าเลยขออยู่ที่มนี้ แล้วตอนนั้นช่องก็ยังไม่ดัง ยอดซบสไกรบ์
 แค่หลักหมื่นเอง ใครจะคิดว่ามันจะเติบโตมีสปอนเซอร์เยอะแยะ
 จนปีหน้าจะได้ไปทำคอนเทนต์ที่ต่างประเทศล่ะ

“มึงไม่ต้องเกรงใจนนท์ ถ้ามึงเหนื่อยบอกกูได้”

“กูไม่เหนื่อย กูสบายมาก อยู่ทางนี้ก็ตั้งใจทำงานล่ะ เดี่ยวกูซื้อของจากญี่ปุ่นมาฝาก” ไฉนนท์ตบไหล่เขาป้าบๆ ด้วยรอยยิ้มกลมใจ ภิรมย์ปิดมือนั้นออก ฟันลมหายใจแรงๆ อย่างสุดเชิง

ไอ้พวกทีมสองได้ไปต่างประเทศโดยที่บริษัทออกค่าใช้จ่ายทั้งหมดให้ เสียแค่ค่าช้อปปิง จะมีอะไรคุ้มค่าไปกว่านี้อีก ไอ้ภิรมย์ไอ้ไฉน ตอนนั้นไม่น่าเห็นแก่ความสบายเลยนะมึง!

“แล้วนี่จะไปกี่คน”

“ก็คงไม่เกินห้าหกคนแหละ ไม่รวมแขกรับเชิญ เอาไปเยอะมากเดี๋ยวบอสนั่น ก็ให้สลบๆ กันไป”

“แต่มีคนที่ต้องไปทุกทริปก็คือพวกตากล้องใช่ปะ” นัยน์ตามคมเบนไปมองร่างเล็กของคนเป็นตากล้องที่ยังง่วนอยู่กับการเก็บเอกสารเจ้าของตำแหน่งผู้ถูกพาดพิงเงยหน้าขึ้นมอง สีหน้าดูมึนงง

“ครับ?”

“อ้อ พี่พูดว่าเดี๋ยวปีหน้าก็น่าจะต้องไปกับไฉนนท์มันทุกทริปที่ไปเมืองนอกคะ เพราะว่านินเป็นตากล้อง” ริมฝีปากหนาแยมยิ้มหวานอย่างมีนัย

ซานินกะพริบตาถี่ พอหันไปมองพินนทก็เห็นว่าเขากำลังมองพี่ภิรมด้วยสายตาระแวงระว่าง

“เวลาไปเมืองนอกก็ต้องนอนโรงแรม แบ่งห้องนอนกันเป็นคู่ๆ เนอะ แล้วนินอยากจะนอนกับใครคะ”

“ผมนอนกับใครก็ได้ครับ กับพี่ภัทรก็ได้” ซานินเอ่ยถึงรุ่นพี่ตากล้องอีกคนในทีม แต่พี่ภิรมกลับโบกไม้โบกมือ

“ไอ้ภัทรมันนอนกรนจะตาย นินนอนไม่หลับหรอก พี่แนะนำว่าไปนอนกับไฉนนท์ดีกว่าคะ จะได้หลับสบาย” พี่ภิรมขยิบตาให้ดวงตากลมของซานินชำเลื่องไปยังเจ้าของชื่อ ไบหูขาวๆ เริ่มขึ้นสีเขารู้จักพินนทตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย พินนทเป็นรุ่นพี่

ที่คณะและเป็นพี่เทคของเขาด้วย เป็นเด็กสายกิจกรรมที่มีผลการเรียนโดดเด่น เคยได้รางวัลในการประกวดสื่อโฆษณาระดับประเทศมาแล้ว ทั้งยังอัจฉริยะดี เป็นที่รักของบรรดาอาจารย์และรุ่นพี่รุ่นน้อง

ชานินปลาบปลื้มในตัวรุ่นพี่คนนี้เสมอมา พี่นนท์เป็นเหมือนไอดอลของเขา ตอนมาสมัครงานแล้วพบว่าพี่นนท์ทำงานที่นี่ ทั้งยังเป็นคนล้มภาษณีนในฐาณะหัวหน้าทีม เขาจำได้ว่าตัวเองดีใจที่ได้พบอีกฝ่ายมากเพียงใด และยิ่งดีใจที่บริษัทตอบรับเขาเข้าทำงาน

ส่วนในแง่อื่น ๆ นั้น ชานินก็ไม่แน่ใจความรู้สึกตัวเองเท่าไร เขาไม่เคยมีความรักมาก่อน แต่ก็ไม่เคยรู้สึกปลาบปลื้มใครมากเท่าพี่นนท์ บางทีเขาอาจจะชอบพี่นนท์ละมั้ง แล้วพี่ก็มีที่เป็นเพื่อนสนิทของพี่นนท์ก็ดูออกด้วย

“พูดมาก มันเที่ยงแล้วเนี่ย มึงไม่ไปกินข้าวหรือไง” พี่นนท์เอื้อมมือไปผลักหัวเพื่อนเบา ๆ ก่อนเดินนำออกไปจากห้องประชุม
 ภิรมหันไปมองรุ่นน้องที่ยืนหูแดง เขาสาวทักเข้าไปใกล้กลางยื่นหน้าไปกระซิบ “เชื่อพี่นะคะหนู อย่าไปนอนกับไอ้ภัทรเลย ไปอ้อนขอนอนกับไอ้นนท์ดีกว่า”

“คะ...ครับ...” ชานินตอบรับด้วยใบหน้าแดงก่ำ ท่าทางแบบนั้นทำให้ภิรมหัวเราะเบา ๆ ก่อนเดินตามเพื่อนออกไปจากห้องอย่างอารมณ์ดี

พูดอะไรนิดหน่อยก็หน้าแดงหูแดง เขินง่ายชะมัด เด็กนี่ก็น่าแก๊งอยู่นะเนี่ย

การทำงานในช่วงบ่ายผ่านไปไวราวกะพริบตา พวกที่ขอลา ครึ่งวันต่างก็รีบเผ่นกลับไปตั้งแต่พักเที่ยง พวกที่ยังอยู่รองานเลี้ยงก็ไม่ได้ใจจดจ่ออยู่กับงาน โดยเฉพาะศรีเอทีพทั้งสองทีมที่ยกโขยงกันไปช่วยจัดสถานที่สำหรับงานเลี้ยงกันหมดโดยมีภิรมเป็นแกนนำ

“ยกโต๊ะไปเพิ่มตรงนั้นอีกตัว แล้วเดี๋ยววางทาวเวอร์เบียร์สด

ตรงนี่” อัลฟาหนุ่มออกคำสั่งกับลูกน้องอย่างคล่องแคล่ว ขณะที่ตัวเองก็ไปช่วยยกข้าวของหนัก ๆ มือเป็นระวิง เขากับไอ้นนท์จองทีไว้ตรงโต๊ะตัวหนึ่งใกล้กับโซนวางเครื่องดื่มมีนมแม่อซึ่งมีมากมายละลานตา ตั้งใจว่าตอนงานเลี้ยงจะแปลงร่างเป็นแม่เลี้ยงของวันเฉลิมและป้าหลักอยู่ตรงนี่

“เจ้ คินนี่กลับก็โหมง จะไปต่อปะเนี่ย” ไอ้ต๋าร์ที่กำลังง่วนอยู่กับการติดตั้งโปรเจคเตอร์อยู่ด้านหน้าห้องตะโกนถาม

“คงถึงสี่ห้าทุ่มแหละ ถ้าไหวก็ไปต่อ”

“นี่มึงยังจะไปอีกหรือ” ไอ้นนท์นินวหน้า

“แล้วจะทำแมะ หรือว่าหึงน้องกิมหรือค้ำพินน์”

“สัส อย่าทำแบบนี้ กูจะอ้วก” ไอ้นนท์ปาถุงคำสำหรับใส่ชยะที่ยังไม่ได้ใช้งานใส่หน้าเขา กิมหันไปแยกเขี้ยวใส่เพื่อน หลังจากได้เอาคืนด้วยการเตะตุ่มมันไปหนึ่งที กิมก็โยนขวดน้ำพลาสติกที่เพิ่งดื่มหมดในมือทิ้งพลางหันไปตอบ

“ก็วันดี ๆ แบบนี้ กูจะรีบกลับไปนอนทำไมละ” อัลฟาตัวใหญ่หัวใจหมากระเป่าก็ยกมูมปากขึ้นน้อย ๆ แบบว่านอนคนเดียวมันเหงา ถ้าไม่เมาพับเขาก็อาจจะไปหาใครมานอนเป็นเพื่อนด้วยกันสักคน

หมายถึงนอนหลับแหละ จริง ๆ นะ เชื้อล!

พอถึงหกโมงเย็น พนักงานทุกคนในบริษัทก็มารวมตัวกันที่ชั้นสองอันเป็นสถานที่จัดงาน หลังจากบอสนั้นไปพูดอวยพรเล็ก ๆ น้อย ๆ เรียบร้อย ก็เริ่มเข้าสู่ช่วงปาร์ตี้จับสลากของขวัญที่แต่ละคนนำมาภายใต้งบบสามร้อยบาท น่าเสียดายที่กิมดวงไม่ดีเท่าไร อยากได้ลำโพงบลูทูธก็ดันจับได้พาวเวอร์แบงก์จากน้องฝ่าย AE ซึ่งเขามีเยอะแยะแล้ว พอหวังโบนัสเงินเดือนคุณสอง รางวัลใหญ่จากบอสนก็เป็นไอ้ต๋าร์ที่ได้ไปอีก แต่เขาก็ไม่ได้คาดหวังอะไรมากมายอยู่แล้ว ผู้กินดื่มให้เต็มทีดีกว่า

หนึ่งชั่วโมงหลังจากนั้นภิมก็ถูกรุ่นพี่รุ่นน้องลากออกไปร้องคาราโอเกะหน้าห้องจนตูดไม่ติดเก้าอี้เลยสักนาที เขาก็ถือโอกาสนี้ปลดปล่อยความเครียด แหกปากทั้งร้องทั้งเต้นอย่างสุดเหวี่ยงกระทั่งเริ่มเหนื่อยจึงวางไมค์แล้วมุ่งหน้าไปยังโซนเครื่องดื่ม จัดการผสมเหล้าให้ตัวเองแล้วถึงค่อยเดินกลับมาที่นั่งโต๊ะ

“ภิม มึงไม่ออกไปร้องเพลงกับพวกไอ้ต๋าร์แล้วหรือ?”

“นี่กูเพิ่งกลับมาใหม่ จะให้ร้องอะไรอีก” อัลฟาหนุ่มกระแทกตัวลงบนเก้าอี้ มือก็กระดกแก้วส่งเหล้าเข้าปาก ดวงตามชมชำเลื่องมองแก้วที่บรรจุของเหลวในมือเพื่อนที่เพิ่งวางลงบนโต๊ะ เห็นสีใสแจ๋วแบบนั้น แต่ภิมรู้ดีว่าน้ำในแก้วยังงี้ก็ไม่ใช่ น้ำเปล่าแน่ ๆ ไอ้นนท์ไม่ใช่สายเฮลท์ตี้ขนาดจะไม่ดื่มเหล้าดื่มเบียร์

“แปลว่าจะไม่ออกไปร้องแล้ว?”

“ขอพักห้านาทีเดี๋ยวค่อยออกไป” ภิมยกคิ้วให้เพื่อนสนิทที่ส่งเสียงหัวเราะในลำคอ ถึงเรื่องงานเขาจะเต็มที แต่เรื่องเล่น ๆ เต็มทียิ่งกว่า ปีหนึ่ง ๆ บริษัทมีงานเลี้ยงไม่กี่หน มันก็ต้องจัดหนักจัดเต็มกันหน่อย

ตอนที่กำลังจะอำปากชวนเพื่อนคุยต่อ จู่ ๆ กลิ่นหอมบางอย่างก็ลอยมาเตะจมูก

“นนท์”

“หือ”

“มึงได้กลิ่นน้ำผึ้งปะ” ร่องลึกตรงหว่างคิ้วปรากฏขึ้นเมื่อคิ้วเข้มขมวดเข้าหากัน ครั้งนี้ก็เหมือนเมื่อเช้าที่เขาได้กลิ่นเพียงแวบหนึ่งจากนั้นก็จางหายไป

“เห็นของหวานมีอันนี้โหดส์ด้วยนี่ ก็คงมีน้ำผึ้งแหละ” นนท์ตอบ จริง ๆ ในห้องนี้มีทั้งอัลฟาและโอเมก้าอยู่หลายคน ทั้งกลิ่นฟีโรโมน กลิ่นอาหารมากมายเลยตีกันให้วุ่นไปหมด แต่ภิมก็ถูกดึงดูดด้วยกลิ่นน้ำผึ้งหวาน ๆ นั่นเป็นพิเศษ

ก็แบบว่าน้ำมันของโปรดเขาใจ ตอนเด็ก ๆ เขาตักน้ำผึ้งราดแพนเค้กที่เป็นกระปุก ๆ จนแม่ต้องเลิกซื้อน้ำผึ้งเข้าบ้านเพราะกลัวลูกชายคนเล็กจะเป็นเบาหวานตั้งแต่นั้นยังไม่ลิบขอบ

“ว่าแต่มีงอะ ยังไม่ได้ร้องสักเพลงเลยนะ ปะ ออกไปร้องกับกู” เขาสลับเรื่องกลิ่นน้ำผึ้งทิ้งแล้วหันไปกล่าวชักชวนคู่สนทนาแต่ฝ่ายนั้นส่ายหน้าวีด

“ไม่เอา” ไอนันท์ตอบอย่างไม่เสียเวลาคิด เห็นมันออกกล้องบ่อย ๆ เอนเตอร์เทนคนเก่งแบบนี้ แต่เพื่อนที่คนหล่อขวัญใจแฟนคลับสาว ๆ ที่มาคอยคอมเมนต์ให้ในยูทูปก็ยังมีจุดอ่อน นั่นคือมันร้องเพลงไม่เก่ง

“ไปกับกูไง เดี่ยวกูแหกปากดั่ง ๆ กลบเสียงมีงก็ได้”

“ไม่ไป” มันส่ายหน้า ท่าทางจะไม่ยอมออกไปง่าย ๆ แต่รอบนี้ก็มีก็อยากจะลากใครสักคนออกไปร้องเพลงด้วยกันจึงตัดสินใจหาเหยื่อรายใหม่

“แล้วนินล่ะ ไม่ออกไปร้องเพลงบ้างเหอะคะ” ก็มหันไปหารุ่นน้องข้างห้องที่นั่งถัดไปจากไอนันท์ ชานินสะดุ้งน้อย ๆ หน้าตาเหลือหลา

“ไม่...ไม่ละครับ ผมร้องเพลงไม่เก่ง” เจ้าตัวเอ่ยเร็วเร็วลิ้นแทบพันกัน ก็ไม่ผิดจากที่คาดอะนะ ดูจากบุคลิกก็เดาได้ไม่ยากว่าเจ้าตัวคงไม่ชอบการแสดงออกอะไรทำนองนี้

“เก่งไม่เก่งไม่เกี่ยวเหอะ แค่ไปร้องกันขำ ๆ คลายเครียดไงคะ” เขายังพยายามโน้มน้าว แต่ชานินก็ส่ายหน้าลูกเดียว

“ไม่ดีกว่าครับ” เจ้าตัวก้มหน้างุด ๆ มือเอื้อมไปหยิบแก้วน้ำที่วางบนโต๊ะมาจิบแก้ประหม่า แต่ไม่ทันมองให้ดีเลยคว่ำแก้วผิด

“นิน อันนั้นไม่ใช่---”

“แค้ก! แค้ก!” เสียงล่ำลັกดั้งขึ้นแทบจะทันที ใบหน้าขาวกลายเป็นสีแดงกำ่า ก็มจับจ้องไปยังแก้วบรรจุน้ำใสแจ๋วในมือบางสลັบกับ

สีหน้าเหยเกของเจ้าตัว ไม่รู้ว่าจะำหรือสงสารก่อนดี

“แก้วพี่เป็นโง่จู้ครับ พี่เตือนไม่ทันอะ” พีรนนท์เอ่ยพลาง
กุกิกุจอหยิบน้ำเปล่าส่งให้ซานินที่รีบไปดื่มอย่างว่องไว

“นินขอโทษครับ”

“ไม่เป็นไร ๆ”

“หนูดื่มเหล้าไม่เป็นเหรอก” ภิรมถามขึ้นอย่างอดสงสัยไม่ได้ เด็ก
คนนี้อ่อนกว่าพวกเขาแค่สองปีเองไม่ใช่เหรอก โตปานนี้ยังดื่มเหล้า
ไม่เป็นอีก?

“ครับ...” อีกฝ่ายตอบแล้วกระดกน้ำเข้าไปอีกใหญ่ ท่าทางจะ
ดื่มไม่เป็นจริง ๆ นั่นละ หน้าเบ้เซียว

“ฝึกไว้บ้างก็ดีนะคะ ไม่ต้องดื่มเยอะเหรอก แค่น้ำจืด ๆ เป็นก็
พอ” เขากล่าว คือก็ได้จะสนับสนุนให้ดื่มของมีนเมาเหรอก แต่งาน
ของพวกเขาต้องเจอผู้คนมากมาย การดื่มเหล้าเลยกลายเป็นทักษะ
การเข้าสังคมอย่างหนึ่ง อีกอย่าง... จะได้อริภูมิติการดื่มของตัวเองด้วย

“ครับ” เจ้าตัวตอบสั้น ๆ โดยไม่สบตา

เด็กนี้พูดน้อยจริง ๆ แะะ ส่วนใหญ่ประโยคที่อีกฝ่ายพูดกับ
เขาก็คือคำว่าครับนี่แหละ หรือน้องมันไม่อยากคุยด้วยเลยตอบแค่
สั้น ๆ หว่า

ไม่เหรอกมั้ง หน้าตาเขาก็ดีนะ จะมองว่าหล่อหรือสวยก็ได้
อัยยาศัยก็ดีดี ใครจะไม่อยากคุยกับเขาทัน

ภิรมนั่งพักต่ออีกสองสามนาที แล้วค่อยออกไปแจมกับพวก
ไอ้ต๋ารไอ้เซที่หน้าห้องอีกครั้ง ความคึกคักเพิ่มระดับขึ้นเรื่อย ๆ ตาม
ปริมาณแอลกอฮอล์ที่หลั่งไหลลงคอไปไม่ขาด คือถ้าในออฟฟิศ
มีใครเป็นโรคติดต่อกูกก็อาจจะติดโรคไปด้วยอะ พอเริ่มกรึม ๆ ก็ไม่รู้
แก้วใครเป็นแก้วใครแล้ว คำว่าได้ก็ยกชดหมด แต่พอดีว่านายปวีริศ
ที่ตัวเท่าชีวาว่าคนนี้จัดอยู่ในประเภทคอแข็ง เลยไม่ลุ่มง่าย ๆ ให้
ขายชีหน้าพวกลูกน้อง

กว่างานเลี้ยงจะจบ พนักงานแยกย้ายกันกลับบ้าน ภิรมก็เริ่ม
จะตาลอยพอดี

“ภิรม ไฉ่ภิรม”

“อะราย”

“มึงกลับไหวปะเนี่ย”

“หวายยย คอนโดกูอยู่แค่เนี้ยยย” ภิรมยกนิ้วชี้ประกบกับนิ้ว
โป้ง เป็นการยืนยันให้อัอนนท์เข้าใจว่าคอนโดอยู่ใกล้บริษัทมาก ๆ
นี่ไม่ได้เมานะ แต่ไม่รู้ทำไมลื่นมันแข็ง ๆ ซอบกล

“มึงไหวจริงปะ”

“จริงจ้ะ”

“ถ้าไหวก็ฝากพานินกลับไปด้วย”

ร่างโปร่งของใครบางคนถูกดันเข้ามาให้เขาช่วยประคอง แวด
ตาเลือนลอยของอัลฟาหนุ่มจึงกลับมามีแววอีกครั้ง

“นี่เมาเหรอ” ภิรมก้มหน้าลงมองซานินที่ดวงหน้าแดงก่ำ
ท่าทางสะลึมสะลือเหมือนใกล้จะหลับเต็มทน

“เออ ก็ที่ยิบแก้วกูไปตีมันนั่นละ อีกเดียวเมาเลย”

“เวรกรรม แล้วทำไมมึงไม่ไปส่งเองวะ”

“เดี๋ยวกูต้องเอน้องคนอื่นกลับ” หัวหน้าครีเอทีฟทีมสองบู้ย
ไปไปทางเหล่าลูกน้องในทีมตัวเองสามสี่คน แต่ละคนนั่งตาลอย
ทำท่าเหมือนติดต่อยานแม่กันอยู่

“นินก็อยู่ข้างห้องมึงไม่ใช่เหรอ ฝากไปส่งหน่อย”

“เออออ” ภิรมลากเสียงยาวอย่างสนใจ แบบว่าเป็นคนหน้าตา
ดีที่จิตใจดียิ่งกว่าใคร เพราะงั้นก็ต้องช่วยสงเคราะห์ลูกนกลูกกา
ด้วยการพากลับบ้าง แล้วค่อยออกไปล่าเหยื่อต่อ

“มาค่า ๆ ไอนนท์มันทิ้งหนูก็ช่างมัน เดี่ยวพี่ดูแลหนูเองก็แล้ว
กันเนอะ” มือใหญ่ช่วยกระเป๋าคคนเมามาสะพายไว้ ก่อนหันไปคว้า
หมับเข้าที่เอวบาง

ตาย ๆ เด็กนี่กินข้าวบ้างไหม ถ้าจับแรงไปเอวจะหักหรือเปล่า
 ภิรมคิดในใจขณะประคองรุ่นน้องให้ออกเดิน ด้วยความที่สติเขาเอง
 ก็ไม่ได้เต็มร้อยขนาดนั้น ทำให้ทั้งคู่เกือบสะดุดกันไปรอบหนึ่ง โชคดี
 ที่ภิรมยังรักษาสถมดุลไว้ได้ทันเลยไม่ได้ล้มหน้าคั่วไปทั้งคู่ มีเพียง
 กระเป่าของซานินที่ร่วงปุ่ ข้าวของภายในกระจายเต็มพื้น

“เวร!” ครีเอทีฟหนุ่มสบต มีอื่ก็กวาด ๆ ข้าวของบนพื้นยัดใส่
 กระเป่าพร้อมพุงรุ่นน้องไปด้วย ท่าทางจึงออกมาทุลักทุเลสุด ๆ

พอลิปต์มาถึงภิรมก็ประคองคนตัวบางเข้าไปด้านใน ประตุ
 ลิปต์ปิดลง แต่ภิรมไม่รู้เลยว่ายังมีแผงยาสีขาว ๆ ตกอยู่บนพื้นหน้า
 ลิปต์

การพาคนเมาที่ตัวเล็กและเบาว่าเขาอยู่หลายซุมกลับ
 คอนโดไม่ใช่เรื่องยากเย็น ภิรมตัดสินใจให้รุ่นน้องขี่หลัง ระหว่างทาง
 ซานินค่อนข้างจะอยู่ไม่สุข ขยับตัวตลอดเวลาเหมือนไม่สบายตัว
 ลมหายใจที่เป่ารดข้างใบหูของเขาก็ร้อนระอุและหอบกระชั้น แต่ภิรม
 ไม่ได้ใส่ใจนัก คิดว่าเป็นอาการปกติของคนเมา อื่กอย่าง...มันมี
 สิ่งอื่นที่ทำให้เขาสนใจมากกว่า

กลิ่นน้ำผึ้งที่คอบรรบกวณจิตใจเขาตลอดวันกลับมาอีกครั้ง และ
 ครั้งนี้ยังแรงขึ้นกว่าเก่า เล่นเอาลำคอของภิรมแห้งผาก ตั้งใจว่าสิ่งแรก
 ที่จะทำตอนกลับเข้าห้องคือไปหาน้ำดื่ม

“หนู หนูคะ คีย์การ์ดห้องอยู่ไหน” พอมาถึงหน้าห้องของ
 ซานิน ภิรมก็ดันตัวคนที่เกาะหลังเขาเหมือนลูกโคอาลาลงกับพื้น เขา
 ล้วงมือไปในกระเป๋าเจ้าของห้อง ตั้งใจจะหาคีย์การ์ด ทว่าซานิน
 กลับยึดแขนเขาไว้แน่น

“ร้อน...” เสียงอ่อนระโหยเส็ดลอดออกจากริมฝีปากบาง
 ทว่าสิ่งที่ทำให้ภิรมชะงักก็ไม่ใช่ท่าทางหมดเรี่ยวหมดแรงของอีกฝ่าย
 แต่เป็นกลิ่นน้ำผึ้งหอมหวานที่ทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ

ที่มาของกลิ่นก็คือคนตรงหน้าเขา...

“ฉิบหาย! นิน! นินินเป็นโอเมก้าเธอ!” ดวงตาสีนิลของอัลฟาหนุ่มเบิกกว้างอย่างคาดไม่ถึง ต่อให้โอเมก้าจะกินยากดฟีโรโมนถึงอย่างไรก็ต้องมีกลิ่นบาง ๆ ให้รับรู้ได้ เพียงแต่จะไม่กระตุ้นพวกอัลฟาเท่านั้น แต่ทำไมตลอดเวลาที่เดือนที่รู้จักกันเขาไม่เคยได้กลิ่นฟีโรโมนจากตัวชานินเลย

ไม่มีคำตอบจากคนถูกถาม ทว่ากลิ่นฟีโรโมนเด่นชัดนั้นก็ป็นคำตอบได้แล้ว เป็นโอเมก้ายังไม่น่าตกใจเท่าตอนนี้ชานินกำลังฮึดและสัญชาตญาณดิบของอัลฟาทำให้ร่างกายของภีมเริ่มต้นตัวตบสนอง

ภีมกำหมัดแน่น พยายามกดข่มความต้องการที่เริ่มปะทุและรีบหาเคียวการ์ดในกระเป๋า ตอนนี้เขาต้องพารุ่นน้องเข้าไปในห้องให้เร็วที่สุด ก่อนที่กลิ่นฟีโรโมนจะฟุ้งกระจายจนเรียกพวกอัลฟาในตึกนี้ออกมาทั้งหมด

เสียงปลดล็อกประตูดังขึ้น ภีมรีบอุ้มคนที่หายใจหอบถี่เข้าไปในห้อง ก่อวางร่างบางลงบนเตียงและถามเสียงเข้ม

“นิน ยากูไหน”

“ยา...อึก...อยู่ในกระเป๋า” อีกฝ่ายเค้นเสียงอ่อนระหอยตอบ อัลฟาหนุ่มมือไม้สั่นขณะเทของในกระเป๋าเจ้าตัวออกมากองบนพื้น นัยน์ตาคมกวาดมองอย่างคาดหวัง ยาระงับฮึดส่วนใหญ่จะออกฤทธิ์ภายในสองถึงสามนาที ถ้ารีบให้น้องมันกินเข้าไปอาการก็จะค่อย ๆ ดีขึ้น เวลาแค่สองสามนาที ภีมคิดว่าตัวเองยังคงพอจะมีสติอดทนได้

แต่กลับไม่มีสิ่งที่เขากำลังมองหา

ภีมกัดฟันกรอดด้วยความหงุดหงิด ชานินที่นอนอยู่บนเตียงเริ่มทुरนทुरาย เขาเห็นร่างบางบิดเบียดช่วงล่างลงกับพูกนอนพยายามดึงทิ้งเสื้อผ้าออกจากตัว กลิ่นฟีโรโมนของโอเมก้าที่กำลัง

ฮึดคลั่งไปทั่วห้อง ทำให้การควบคุมตัวเองของอัลฟาหนุ่มเริ่มถดถอยลงทุกที

“ในกระเป๋าไม่มี นินยังมียาเก็บไว้ที่อื่นอีกไหม ยากิน ยาฉีด มีไหม!” ภูมิรีบวิ่งไปคว้ามีอบางที่กำลังจะปลดกระดุมกางเกงตัวเองออก ชานินปัดมือเขา ไบหน้าขาวเนียนเต็มไปด้วยเหงื่อ ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนคู่สวยเลือนลอยไร้สติ

“ช่วยด้วย...”

เส้นเลือดที่ขมับคนฟังเต้นตุบ ๆ ร่างกายเกร็งเครียดไปทั้งร่าง สัญชาตญาณของอัลฟาและโอเมก้าคือการสืบพันธุ์ เขาซึ่งเป็นอัลฟาอยู่ตามลำพังกับโอเมก้าที่กำลังฮึดและร้องขอให้เขาช่วย อีกทั้งเวลานี้เขาไม่ได้มีสติเต็มร้อยจากการดื่มแอลกอฮอล์ เพียงแค่การสัมผัสเล็กน้อยก็อาจทำให้การควบคุมตัวเองที่เขาพยายามฝืนทำสุดความสามารถพังทลายลงได้ทันที

“นิน...นินไม่ไหวแล้ว อีก ช่วยด้วย” ระหว่างที่ภูมิกำลังพยายามตั้งสติ ร่างบนเตียงก็เริ่มปิดป้ายมือไปตามร่างกายของตัวเอง

“นินอย่าถอด!”

“ไม่!” มีอบางผลักมือเขาที่พยายามปกป้องเสื้อผ้าของเจ้าตัวให้ออกอย่างแรง

ภูมิสทเมื่อเห็นอีกฝ่ายถอดเสื้อยึดตัวโครงที่สวมอยู่ออก แม้ภายในห้องจะไม่ได้เปิดไฟ ทว่ายังคงมีแสงไฟจากด้านนอกลอดผ่านหน้าต่างห้องจนเกิดเป็นแสงสว่างเลือนราง อัลฟาหนุ่มจึงได้เห็นผิวกายขาวกระจ่างของรุ่นน้องเต็มสองตา

ดวงตาสีนิลของภูมิลมว่วบขณะกวาดมองสำรวจไปทั่วร่างบาง ยอดอกสีชมพูอ่อนชูชันโดดเด่น รวากับจะล่อลวงให้เขาสัมผัส ช่วงเอวอ่อนแอ่น สะโพกผายเต็มอิม สัตส่วนโค้งงว้าและผิวนุ่มเนียนนั้นช่างแสนละมุนตา ดึงดูดใจคนมอง ผิดกับภาพลักษณ์เจ้าตัวในยามปกติไปไกลลิบ ทั้งที่รูปร่างของชานินไม่ใช่สเปกเขาเลยแม้แต่น้อย

แต่บัดนี้ก็มีกลับนึกอยากประทับร่องรอยบนผิวกายขาวนวลจนแทบจะคลั่ง

ให้ทุกตารางนิ้วบนกายบางนั้นมีแต่รอยดีตราจากเขา *อยากให้อิโม่แก้ตรงหน้ามาอยู่ใต้อาณัติเขา*

ก็มีกัดปากแน่นจนได้เลือด อวัยวะเบื้องล่างที่ตื่นตัวตั้งแต่ได้กลิ่นฟีโรโมนยามนี้แข็งคัดจนแทบทนไม่ไหว เขาไม่อยากจะขาดสติ ไม่อยากล่องเกินคนตรงหน้า แต่หนทางการเอาชนะสัญชาตญาณก็เลื่อนร่วงลงทุกที

“พี่ก็มี... พี่ก็มี...”

เสียงแว่วหวานดังแผ่วเบาของซานินคล้ายกำลังสะกดจิตเขา อิโม่แก้ตัวน้อยรั้งตัวคนอายุมากกว่าเข้าไปใกล้ ฝ่ามือบางสั่นระริกสอดเข้าไปใต้เสื้อยืดของก็มี แผ่นอกและกล้ามเนื้อท่อนั้นแน่นถูกมีอน้อย ๆ ชวนจับนั้นลုပ်ได้สำรวจ อีกทั้งเจ้าตัวยังพยายามจะดึงเข็มขัดของเขาออก แม้จะไม่สำเร็จด้วยความที่ไม่ค่อยมีสติ แต่ส่วนกลางกายของมีที่พองนูนเป็นทูนเดิมก็ถูกฝ่ามีอนั้นลုပ်ได้ผ่าน จนชายหนุ่มถึงกับสบด

“นิน อย่าทำแบบนี้ พี่ก็จะไม่ไหวอยู่แล้วนะ” มีมกล่าวด้วยน้ำเสียงแหบต่ำเปี่ยมไปด้วยอารมณ์ เขาดึงมือบางที่กำลังปิดป้ายไปตามร่างกายออก สุดลมหายใจลึก ๆ พยายามเรียกสติแล้วตั้งท่าจะผละจากไปหายาที่อาจจะอยู่ที่ไหนสักแห่งในห้อง

ทว่าอิโม่แก้ตรงหน้ากลับพวเขาเฮือก เหนียวรั้งตัวเขาไว้พลางกระซิบ

“มะ...ไม่ไหวแล้ว... พี่ก็มี... ช่วยนินด้วย”

เสี้ยวสติสุดท้ายของมีมขาดลงที่ตรงนั้นเอง

เขาคดคนได้ร่างลงกับเตียง บดขยี้กสืบปากหนาหลงบนเรียวกปากของอิโม่แก้ตัวน้อย เสื้อผ้าบนร่างถูกถอดออกอย่างเร่งรีบจนกลายเป็นการกระชากทิ้ง ก่อนที่อัลฟาหนุ่มซึ่งกลัดมันเต็มที่จะโถมทับลง

บนร่างเปลือยเปล่าของรุ่นน้อง

гимซุกใช้ด้อมดมไปทั่วเรือนกายขาวฟ่องนั้นอย่างทิวกระหาย สติสัมปชัญญะของทั้งคู่เลือนหายไปหมดแล้ว หลงเหลือเพียงสัญชาตญาณการสืบพันธุ์ที่เข้าครอบงำ ทำให้ทั้งสองต่างกอดก่ายเกี่ยวกระหวัดเรียวลั่น แลกจุมพิตกันอย่างลุ่มหลงมัวเมา

เสียงครางกระเส้าดังขึ้นในลำคอของซานินทันทีเมื่อถูกลิ้นร้อนไล่เลียลงบนช่องทางขึ้นและด้านหลัง กิมซุกหันาลงกับบั้นท้ายกลมกลิ้ง ทั้งสูดดม ขบกัดมันด้วยความกระสัน มือกรำนขย่ำก่อนนุ่มน้อมทั้งสองไปพร้อมกับการใช้ปลายลิ้นโลมเลียช่องทางรัก ปกติแล้วเขาคงจะเล่นสนุกด้วยการเล่าโลมคู่นอนไปสักครู่หนึ่ง แต่ความต้องการที่ลุ่มพล่านเกินจะทานทน ทำให้อัลฟาหนุ่มไม่คิดรีรออีกต่อไป

สะโพกกลมถูรั้งให้ยกขึ้นสูง ท่อนกายใหญ่แดงกำ่ำ เต็มไปด้วยเส้นเลือดปูดโปนวางทาบลงบนร่องหลังนุ่ม กิมซุกเฝ้าร่างกายของตนที่ส่วนหัวฉ่ำเยิ้มไปด้วยน้ำขาวขุ่นเข้ากับร่องหลังนั้นอย่างหยอกเย้า ก่อนจะจับมันจ่อเข้ากับช่องทางคับแคบ เวลาโอบกอดก้ำฮีดช่องทางด้านหลังจะขยายตัวและมีน้ำหล่อลื่นช่วยในการร่วมรัก ดังนั้นอวัยวะใหญ่โตของเขาจึงสามารถแทรกตัวเข้าไปได้อย่างไม่ยากเย็น

สัมผัสอุ่นนุ่มแสนรดีริงจากโอบกอดตัวน้อย ทำให้อัลฟาหนุ่มคำรามต่ำในลำคออย่างพึงพอใจ

สะโพกสอแรงกระแทกกระทั้นหาความสำราญใส่ตัวโดยไม่รอช้า บั้นท้ายนิ่มถูกมือกรำนบีบขย่ำอย่างสนุกมือ เสียงของซานินที่ร้องขอให้เขากระทำซ้ำแล้วซ้ำเล่ายิ่งทำให้กิมโหมมกระหน่ำตัวตนเข้าไป เขาได้ถอนแค้นกายออกมาและกระแทกเข้าไปจนสุดลำทุกครั้ง ภายในห้องนอนเต็มไปด้วยเสียงครางกระเส้าคลอไปกับเสียงนื้อกระทบเนื้อดังลั่น

กลิ่นไม้ผสมผสานกับกลิ่นน้ำผึ้งกลายเป็นกลิ่นอันหอมหวาน
เคล้าคลุ้งไปกับความอบอุ่น ผ่านไปแล้วหนึ่งครั้ง สองครั้ง สามครั้ง
แต่บทรักอันแรงยังไม่มีความที่จืดจางที่สุดโดยง่าย กลับกัน ความ
ปรารถนามีแต่จะเพิ่มพูนขึ้นทุกนาที

“พี่гим...พี่гим อ้า...”

“อ้า...”

เสียงครางต่ำดังขึ้นข้างหู ช่องท้องของซานินอ่อนวาบจาก
กระแสน้ำที่หลังไหลจนท่วมทับช่องทางคับแคบเป็นรอบที่เท่าไรก็
ไม่รู้ของคำคืน โอเมก้าหนุ่มตัวสั้นระริกเมื่อสัมผัสได้ว่าอวัยวะที่ถูก
แทรกเข้ามาภายในกายตนกำลังขยับขยาย นี่คือการบวนการนอต
ปฏิกริยาตามธรรมชาติของอัลฟาที่จะล็อกอวัยวะติดอยู่กับช่องทาง
ของโอเมก้าครู่หนึ่งเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการสืบพันธุ์...

น้ำใส ๆ เื่อคลอทันดวงตาจากความเจ็บปวดที่ได้รับ ทว่า
ก่อนที่ซานินจะทันได้สะอึกสะอื้น กลับปากหนุ่มหุ่ยของคณาด้านบน
ก็ประทับลงบนริมฝีปากเขา เทียวเคล้าคลออยู่เช่นนั้น คล้ายกำลัง
ปลอบประโลม

ความร้อนระอุยังถูกฉีดพ่นเข้ามาในกายเป็นระยะ นั่นคือสิ่ง
สุดท้ายที่ซานินจดจำได้ก่อนจะวูบหลับไปด้วยความอ่อนเพลีย เมื่อ
กระบวนการนอตเสร็จสิ้น ก็มก็ถอดถอนกายออก ทิ้งตัวลงนอนข้าง
รูน้องพร้อมกับผล็อยหลับไปอย่างรวดเร็ว

ภายในห้องที่เงียบสงัดยังคงอบอุ่นไปด้วยกลิ่นฟีโรโมนของ
อัลฟา โอเมก้า และกลิ่นอายของเซ็กซ์ แม้ทุกอย่างในคำคืนนี้จะจบ
สิ้นลง แต่กลับเป็นเพียงจุดเริ่มต้นของบางสิ่งเท่านั้นเอง